

UGO DEHAES

GIRLS

CHOREOGRAFIE: UGO DEHAES I.S.M. NATASCHA PIRE DANCERS: SILKE DEMDOOVEN, ASTER HENDERIECKX, LAETITIA JANSSENS, OLIVIA KASTOON, RINE LEYSEN, ELLA NIJLS,
FLO VAN GENECHTEN EN AMOUSCHKA VAN KEULEN PRODUCTIEASSISTENTIE: JANA DEBRUYNE PRODUCTIE: FABULEUS COPRODUCTIE: TAKT (NEERPELT) EN G-MINE (GENK)

www.fabuleus.be

In 'GIRLS' zet choreograaf Ugo Dehaes acht jonge meisjes op scène

'Iedereen heeft de hoofdrol'

Zo hard ze elkaar trachten te overschreeuwen aan de eettafel, zo gedisciplineerd transformeren ze een uur later in een organisch, geconcentreerd, gezamenlijk lichaam. Dat is wat choreograaf Ugo Dehaes doet met deze giechelende GIRLS: hij maakt er een ensemble van individuen van.

Evelyne Coussens / Foto's Amaury Avermaete

Vrouwen worden meisjes worden vrouwen

GIRLS, op tournee door Vlaanderen en Nederland tot en met 30 april. www.kwaadbloed.com

Na *Women*, een ode aan échte vrouwen boven de dertig, is er nu de prequel *GIRLS*. Ugo Dehaes dwingt acht jonge lijven tot het uiterste. Gelukkig niet zonder gegichel.

Zichtbaar opgewonden marcheert een meisjesbataljon, allen tussen tien en veertien jaar oud, de scène op. Niets in de zakken van hun veelkleurige retrojurkjes. Geen spetterende lichteffecten of muziek. Slechts huidopademende lichamen die zich in alle kracht en soberheid uitleveren aan onze blik. En wij aan die van hen. Want terugkomen, dat doen ze. Ondeugend, dan weer samenzwerdend of ontwapenend. Vijftig minuten lang. Van *exposure* gesproken.

De meisjes transformeren van woeste krijgers tot burleske verleiders, fladderende speelt uit over het podium en omarmen even later moedig de stilte.

GIRLS is een reconstructie van *Women* en dat is geen sinecure. Ondanks hun jonge leeftijd en technische onervarenheid componeert Ugo Dehaes, bijgestaan door Natascha Pire, zijn *girls* even wiskundig als zijn *women*. Het aantal heeft duidelijk hard gewerkt om Dehaes' ritmische score onder de knie te krijgen en draagt de choreografie én elkaar met verve. Als toeschouwer krijg je het bijna plaatsvervangend benauwd van het contrast tussen de geometrische frasen en de plooibare, soms nog spierloze kinderlichamen. Gelukkig wordt er af en toe gefeld, geschaterd en getreurd.

Hoewel exact getimed, is dat een noodzakelijke ontleding voor beide partijen, want op momenten ontstaat de indruk dat Dehaes de meisjes net iets te sterk in een vooraf bepaald keurslijf heeft gepast. Als de spontaneïteit van de jongsten breekt op de rigide structuur en

De acht meisjes dragen de choreografie én elkaar met verve

de choreografie in zijn doorgevoerde abstractie de 12+-verbeelding voorbij scheert, krijgt *GIRLS* eerder iets weg van een verdienstelijke trainingsstudie dan van een voorstelling die integraal op het lijf en de blik van kinderen werd gemaakt. terwijl *Women* vrouwen in meisjes transformeerde, worden die meisjes in *GIRLS* meestal overtuigend, maar soms ook artificieel vrouwen die de dans wel spreken brengen via hun persoonlijke signatuur, maar in het ongewisse lijken over wat de dans nu eigenlijk aan hen vertelt.

Ademhaling

Desondanks wil je ze allemaal tevergeefs de aandacht geven die ze opeisen én verdienen: de onbevreesde puber die elke vezel in haar lichaam beheerst als was ze een volleurde danseres, de eigenzinnigste die steeds weer haar eigen draai geeft aan het materiaal, de concentratie van de oudste die de groep vooruitstuwt. Hun versterkte ademhaling, die schriel, dan weer angstig of dierlijk klinkt, wordt de emotionele soundtrack van de groepssportret dat zich subtiel en soms humoristisch tussen de bewegingsformules ontspint. (CDS)

Aster (11): 'Altijd vrienden'

"Wanneer ik dans, vergeet ik al mijn stress over school. Ik heb ontdekt dat ik heel graag bij de groep wil horen, en niet alleen wil staan. Ik vind het leuk vriendinnen rondom mij te hebben." En de groep? "Ik denk dat we altijd vriendinnen zullen blijven. Ik denk dat het publiek wel voelt dat we niet enkel dansen zijn, maar ook vrienden." Stresssss! "De première, maar dat was eigenlijk

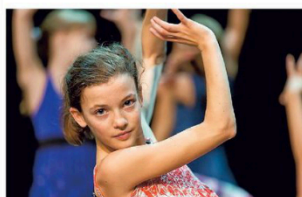
ook het leukste moment. Dat je daar zoveel werk hebt ingestoken en dat je dat dan eindelijk mag doen. Ik was vooral wat bang voor de reacties van de mensen. Maar we hebben het wel goed gedaan, denk ik." Iedere *GIRL* danst... "Iedereen heeft zijn eigen manier van dansen. Ik denk dat Flo een beetje danst zoals ik, rustig, niet te wild. Ik ben ook zo. Vrolijk maar op het gemak."

Silke (10): 'Gevoel volgen'

"Wanneer ik dans, ga ik helemaal mee met het gevoel dat erin zit, soms zijn die gevoelens blij, soms verdrietig. Over de passen moet ik soms wel nadenken, maar andere keren gaat het vanzelf." En de groep? "In het begin kende ik helemaal niemand, maar toen heb ik Olivia leren kennen en hebben we samen een fijne tijd gehad. Het is al leuk om te dansen, maar met een vriendin is het nog leuker."

Stresssss! "Ik kom uit Gent en dat was wel ver, de repetitie in Leuven. Soms moest ik ook nog schoolwerk maken op de trein. En tijdens de première heb ik een foutje gemaakt. Mijn mama zat in de zaal en mijn fout had ze niet gezien, maar wel dat ik plots rare bekken trok." Iedere *GIRL* danst... "Als ik in mijn eigen stijl dans, doe ik zachte dingen met mijn armen en benen. Dat hoort bij mij."

Rune (12): 'Trots er te staan'

"Wanneer ik dans, ben ik met niks anders bezig. Ik ben trots dat ik er sta. Ik ben verlegen, maar hier ben ik losgekomen, en dat gevoel is zalig." En de groep? "Ik denk dat de mensen zien dat wij een goede groep zijn, want soms kijken wij naar elkaar terwijl we dansen, en dan komt er een glimlach om onze mond. We zorgen ook goed voor elkaar."

Stresssss! "Ik was nogal gestrest voor de première. Vlak voor we opgingen dacht ik dat plots dat ik niet meer durfde. Toen hebben de anderen gezegd: 'Je kunt dat', en ging het beter." En de groep? "Laetitia en ik zijn een beetje de moeders (*lacht*). We zijn echt een goede groep, en daar gaat de voorstelling over: hoe individuen een groep vormen." Stresssss! "Ik was bang dat het publiek raar zou

Ella (13): 'Zo'n goede groep'

"Wanneer ik dans, zien mensen dat ik me erg inleef, zeggen ze. Ik wist dat ik veel kon met mijn lichaam, maar niet dat ik zoveel emotie toonde." En de groep? "Laetitia en ik zijn een beetje de moeders (*lacht*). We zijn echt een goede groep, en daar gaat de voorstelling over: hoe individuen een groep vormen." Stresssss! "Ik was bang dat het publiek raar zou

reageren omdat er geen muziek in de voorstelling zit. Maar Ugo wil juist tonen dat dans ook gaat om ademhaling en stem." Iedere *GIRL* danst... "Mensen zeggen wel eens tegen mij dat ik techniek heb. Maar iedereen danst op zijn eigen manier. Flo is bijvoorbeeld een voorzichtige danseres, mooi en rustig en heel vloeiend."

Flo (13): 'Niet meer bedeesd'

"Wanneer ik dans, denk ik aan niets. Mijn hoofd is helemaal leeg. In het begin ben ik heel verlegen, maar zodra ik me goed voel bij de anderen word ik heel zot." En de groep? "We zorgen goed voor elkaar. We staan de hele tijd met acht op het podium, dus iedereen heeft samen de hoofdrol." Stresssss! "Soms is er te weinig concentratie. Dan vind ik het niet meer tof. Want tijdens de

paauze kun je lol maken, maar in de repetities moet het serieus zijn." Iedere *GIRL* danst... "Ik heb al van veel mensen gehoord dat ik wat techniek heb, maar Laetitia maakt bijvoorbeeld haar bewegingen heel mooi af, en Aster heeft zo'n fragiele manier van bewegen, heel schattig. Anouschka is los, maar dat past ook echt bij haar. Zo heeft iedereen zijn eigen stijl, maar dat is net heel mooi."

Laetitia (14): 't Is genieten'

"Wanneer ik dans, ben ik echt weg. Ik word pas wakker bij het applaus. Ik heb ontdekt dat ik ontspannen kan zijn tijdens een optreden, in plaats van gestrest." En de groep? "De groep zorgt echt voor een beschermend gevoel. Ik zou niet solo willen dansen, dan weet je dat iedereen naar je kijkt." Stresssss! "Misschien vond ik de eerste repetitieweek nog de moeilijkste, omdat ik dat nog

nooit had gedaan: dansen zonder muziek. Ik wist niet of ik dat wel zou kunnen. Maar het is genieten, en vooral de première was zalig. We bleven maar buigen en we konden niet stoppen met lachen. We waren al weggegaan maar de mensen bleven klappen, en toen moesten we terug het podium op." Iedere *GIRL* danst... "Volgens Ella zit er wel swing in, ik doe nogal graag *moves*."

Olivia (11): 'Een buitenkans'

"Wanneer ik dans, denk ik dat het erg leuk is wat ik daar sta te doen, en dat ik maar een keer in mijn leven zo'n kans zal krijgen." En de groep? "Op de dansschool mag je een keer per week dansen en op het einde één keer een voorstelling tonen. Nu zijn we met acht en we gaan echt samen op tournee. Ze wordt ook beter, denk ik, omdat we elkaar beter begrijpen en de ademhaling en bewe-

gingen beter aanvoelen." Stresssss! "Al die mensen dachten misschien dat er muziek zou zijn, maar eigenlijk dansen we gewoon op het ritme van onze ademhaling. Daar was ik wel wat zenuwachtig voor. Ik was bang dat ze onze dans saai zouden vinden, zo zonder muziek." Iedere *GIRL* danst... "Iedereen danst anders: klassiek, hiphop, soepel of technisch... Hoe ik zelf dans, weet ik niet."

Anouschka (12): 'Echt vrij'

"Wanneer ik dans, weet ik niet of ik ergens aan denk, ik dans gewoon, ik zie wel wat er in mijn hoofd gebeurt. Ik voel me opgelucht, vrij. Ik heb ontdekt dat ik het soms moeilijk heb om samen te werken. Soms is het gewoon even genoeg geweest." En de groep? "Het leukste aan *GIRLS* vind ik het samenzijn. We zijn vrienden geworden, ook naast de repetities. Ik hoop dat de mensen dat

ook aan het stuk zien. Ik durf ook meer, omdat we er samen staan." Stresssss! "Bij de première, vlak voor we moesten opgaan: toen gingen Ugo en Natascha (*Pire, co-choreograaf, EC*) weg en stonden we nog tien minuten alleen. Dat was spannend. Voor de rest denk ik niet zo veel aan het publiek. Er zitten nu eenmaal mensen, daar kan je toch niets aan veranderen. Je moet het gewoon doen."

In 'GIRLS' zet choreograaf Ugo Dehaes acht jonge meisjes op scène

'Iedereen heeft de hoofdrol'

Amaury Avermaete

Amaury Avermaete

En de groep? "We zorgen goed voor elkaar. We staan de hele tijd met acht op het podium, dus iedereen heeft samen de hoofdrol."

Stresssss! "Soms is er te weinig concentratie. Dan vind ik het niet meer tof. Want tijdens de pauze kun je lol maken, maar in de repetities moet het serieus zijn."

Amaury Avermaete

Amaury Avermaete

Iedere GIRL danst... "Ik heb al van veel mensen gehoord dat ik wat techniek heb, maar Laetitia maakt bijvoorbeeld haar bewegingen heel mooi af, en Aster heeft zo'n fragiele manier van bewegen, heel schattig. Anouschka is los, maar dat past ook echt bij haar. Zo heeft iedereen zijn eigen stijl, maar dat is net heel mooi."

Amaury Avermaete

Amaury Avermaete

Silke (10): 'Gevoel volgen'

"Wanneer ik dans, ga ik helemaal mee met het gevoel dat erin zit, soms zijn die gevoelens blij, soms verdrietig. Over de passen moet ik soms wel nadenken, maar andere keren gaat het vanzelf."

En de groep? "In het begin kende ik helemaal niemand, maar toen heb ik Olivia leren kennen en hebben we samen een fijne tijd gehad. Het is al leuk om te dansen, maar met een vriendin is het nog leuker."

Stresssss! "Ik kom uit Gent en dat was wel ver, de repetitie in Leuven. Soms moest ik ook nog schoolwerk maken op de trein. En tijdens de première heb ik een foutje gemaakt. Mijn mama zat in de zaal en mijn fout had ze niet gezien, maar wel dat ik plots rare bekken trok."

Amaury Avermaete

Zo hard ze elkaar trachten te overschreeuwen aan de eettafel, zo gedisciplineerd transformeren ze een uur later in een organisch, geconcentreerd, gezamenlijk lichaam. Dat is wat choreograaf Ugo Dehaes doet met deze giechelende GIRLS: hij maakt er een ensemble van individuen van.

EVELYNE COUSSENS / FOTO'S AMAURY AVERMAETE

Amaury Avermaete

Flo (13): 'Niet meer bedeesd'

"Wanneer ik dans, denk ik aan niets. Mijn hoofd is helemaal leeg. In het begin ben ik heel verlegen, maar zodra ik me goed voel bij de anderen word ik heel zot."

Iedere GIRL danst... "Als ik in mijn eigen stijl dans, doe ik zachte dingen met mijn armen en benen. Dat hoort bij mij."

Anouschka (12): 'Echt vrij'

"Wanneer ik dans, weet ik niet of ik

ergens aan denk, ik dans gewoon, ik zie wel wat er in mijn hoofd gebeurt. Ik voel me opgelucht, vrij. Ik heb ontdekt dat ik het soms moeilijk heb om samen te werken. Soms is het gewoon even genoeg geweest."

En de groep? "Het leukste aan GIRLS vind ik het samenzijn. We zijn vrienden geworden, ook naast de repetities. Ik hoop dat de mensen dat ook aan het stuk zien. Ik durf ook meer, omdat we er samen staan."

Stresssss! "Bij de première, vlak voor we moesten opgaan: toen gingen Ugo en Natascha (Pire, choreograaf, EC) weg en stonden we nog tien minuten alleen. Dat was spannend. Voor de rest denk ik niet zo veel aan het publiek. Er zitten nu eenmaal mensen, daar kan je toch niets aan veranderen. Je moet het gewoon doen."

Olivia (11): 'Een buitenkans'

"Wanneer ik dans, denk ik dat het erg leuk is wat ik daar sta te doen, en dat ik maar een keer in mijn leven zo'n kans zal krijgen."

En de groep? "Op de dansschool mag je een keer per week dansen en op het einde één keer een voorstelling tonen. Nu zijn we met acht en we gaan echt samen op tournee. Ze wordt ook beter, denk ik, omdat we elkaar beter begrijpen en de ademhaling en bewegingen beter aanvoelen."

Stresssss! "Al die mensen dachten misschien dat er muziek zou zijn, maar eigenlijk dansen we gewoon op het ritme van onze ademhaling. Daar was ik wel wat zenuwachtig voor. Ik was bang dat ze onze dans saai zouden vinden, zo zonder muziek."

Iedere GIRL danst... "Iedereen danst anders: klassiek, hiphop, soepel of technisch... Hoe ik zelf dans, weet ik niet."

Rune (12): 'Trots er te staan'

"Wanneer ik dans, ben ik met niks anders bezig. Ik ben trots dat ik er sta. Ik ben verlegen, maar hier ben ik losgekomen, en dat gevoel is zalig."

En de groep? "Ik denk dat de mensen zien dat wij een goede groep zijn, want soms kijken wij naar elkaar terwijl we dansen, en dan komt er een glimlach om onze mond. We zorgen ook goed voor elkaar."

Stresssss! "Ik was nogal gestrest voor de première. Vlak voor we opgingen dacht ik dat plots dat ik niet meer durfde. Toen hebben de anderen gezegd: 'Je kunt dat!', en ging het beter."

Iedere GIRL danst... "Ik dans nogal afgewerkt, denk ik. Ella danst erg zelfverzekerd, je ziet dat ze er echt van geniet. Zij danst alsof ze dat al haar hele leven doet."

Ella (13): 'Zo'n goede groep'

"Wanneer ik dans, zien mensen dat ik me erg inleef, zeggen ze. Ik wist dat ik veel kon met mijn lichaam, maar niet dat ik zoveel emotie toonde."

En de groep? "Laetitia en ik zijn een beetje de moeders (lacht). We zijn echt een goede groep, en daar gaat de voorstelling over: hoe individuen een groep vormen."

Stresssss! "Ik was bang dat het publiek raar zou reageren omdat er geen muziek in de voorstelling zit. Maar Ugo wil juist tonen dat dans ook gaat om ademhaling en stem."

Iedere GIRL danst... "Mensen zeggen wel eens tegen mij dat ik techniek heb. Maar iedereen danst op zijn eigen manier. Flo is bijvoorbeeld een voorzichtige danseres, mooi en rustig en heel vloeibaar."

Laetitia (14): 't Is genieten'

"Wanneer ik dans, ben ik echt weg. Ik word pas wakker bij het applaus. Ik heb ontdekt dat ik ontspannen kan zijn tijdens een optreden, in

plaats van gestrest."

En de groep? "De groep zorgt echt voor een beschermend gevoel. Ik zou niet solo willen dansen, dan weet je dat iedereen naar je kijkt."

Stresssss! "Misschien vond ik de eerste repetitieweek nog de moeilijkste, omdat ik dat nog nooit had gedaan: dansen zonder muziek. Ik wist niet of ik dat wel zou kunnen. Maar het is genieten, en vooral de première was zalig. We bleven maar buigen en we konden niet stoppen met lachen. We waren al weggelopen maar de mensen bleven klappen, en toen moesten we terug het podium op."

Iedere GIRL danst... "Volgens Ella zit er wel swing in, ik doe nogal graag movekes."

Aster (11): 'Altijd vrienden'

"Wanneer ik dans, vergeet ik al mijn stress over school. Ik heb ontdekt dat ik heel graag bij de groep wil horen, en niet alleen wil staan. Ik vind het leuk vriendinnen rondom mij te hebben."

En de groep? "Ik denk dat we altijd vriendinnen zullen blijven. Ik denk dat het publiek wel voelt dat we niet enkel danseressen zijn, maar ook vrienden."

Stresssss! "De première, maar dat was eigenlijk ook het leukste moment. Dat je daar zoveel werk hebt ingestoken en dat je dat dan eindelijk mag doen. Ik was vooral wat bang voor de reacties van de mensen. Maar we hebben het wel goed gedaan, denk ik."

Iedere GIRL danst... "Iedereen heeft zijn eigen manier van dansen. Ik denk dat Flo een beetje danst zoals ik, rustig, niet te wild. Ik ben ook zo. Vrolijk maar op het gemak."

Vrouwen worden meisjes worden vrouwen

GIRLS, op tournee door Vlaanderen en Nederland tot en met 30 april. www.kwaadbloed.com

Na Women, een ode aan échte vrouwen boven de dertig, is er nu de prequel GIRLS. Ugo Dehaes dwingt acht jonge lijven tot het uiterste. Gelukkig niet zonder gegiechel.

CHARLOTTE DS

Zichtbaar opgewonden marcheert een meisjesbataljon, allen tussen tien en veertien jaar oud, de scène op. Niets in de zakken van hun veelkleurige retrojurkjes. Geen spetterende lichteffecten of muziek. Slechts luidop ademende lichamen die zich in alle kracht en soberheid uitleveren aan onze blik. En wij aan die van hen. Want terugkijken, dat doen ze. Ondeugend, dan weer samenzweerderig of ontwapenend. Vijftig minuten lang. Van exposure gesproken.

De meisjes transformeren van woeste krijgers tot burleske verleidsters, fladderen speels uit over het podium en omarmen even later moedig de stilte. GIRLS is een reconstructie van Women en dat is geen sinecure. Ondanks hun jonge leeftijd en technische onervarenheid componeert Ugo Dehaes, bijgestaan door Natascha Pire, zijn girls even wiskundig als zijn women. Het achttal heeft duidelijk hard gewerkt om Dehaes' ritmische score onder de knie te krijgen en draagt de choreografie én elkaar met verve. Als toeschouwer krijg je het bijna plaatsvervangend benauwd van het contrast tussen de geometrische frases en de plooibare, soms nog spierloze kinderlichamen. Gelukkig wordt er af en toe gefezeld, geschaterd en getreurd.

Hoewel exact getimed, is dat een noodzakelijke ontlading voor beide partijen, want op momenten ontstaat de indruk dat Dehaes de meisjes net iets te sterk in een vooraf bepaald keurslijf heeft

gepast. Als de spontaneïteit van de jongsten breekt op de rigide structuur en de choreografie in zijn doorgevoerde abstractie de 12+-verbeelding voorbij scheert, krijgt GIRLS eerder iets weg van een verdienstelijke trainingsstudie dan van een voorstelling die integraal op het lijf en de blik van kinderen werd gemaakt. terwijl Women vrouwen in meisjes transformeerde, worden die meisjes in GIRLS meestal overtuigend, maar soms ook artificieel vrouwen die de dans wel tot spreken brengen via hun persoonlijke signatuur, maar in het ongewisse lijken over wat de dans nu eigenlijk aan hen vertelt.

Ademhaling

Desondanks wil je ze allemaal tevergeefs de aandacht geven die ze opeisen én verdienen: de onbevreesde puber die elke vezel in haar lichaam beheerst als was ze een volleeerde danseres, de eigenzinnigaard die steeds weer haar eigen draai geeft aan het materiaal, de concentratie van de oudste die de groep vooruitstuwt. Hun versterkte ademhaling, die schriel, dan weer angstig of dierlijk klinkt, wordt de emotionele soundtrack van een groepsportret dat zich subtiel en soms humoristisch tussen de bewegingsformules ontspint.

”De acht meisjes dragen de choreografie én elkaar met verve,,

Vurige blues van een jonge snaak

VAN ONZE MEDEWERKER
SASHA VAN DER SPEETEN

Tot tweemaal toe kreeg Gary Clark Jr. een ‘happy birthday’-koortje voorgeschoteld van het publiek. De jarige bluesgitarist moet hebben gedacht dat het Brusselse publiek wel erg lief is voor zijn artiesten.

We kregen veel terug van het Texaanse gitaarwonder. Een stomend ‘When my train pulls in’ bijvoorbeeld, uit Clarks mooie maar wat gladde debuutplaat *Blak and blu*. Live schaaft Clark de scherpe randjes er gelukkig niet af. Zijn debuut werd door mainstream-producers zoals Mike Elizondo proper gevijld om de doorsnee Amerikaanse popliefhebber te plezieren. Maar bluesfans willen smerigheid en een doorwrocht rootsgevoel. Clark beseft dat, zijn platenfirma niet.

Flair

Bijgevolg zijn we aangewezen op de concerten waar Clark laat horen wie hij écht is. Geen nieuwe Jimi Hendrix, zoals de muziekers hem een beetje gemakzuchtig noemt, ook geen nieuwe Buddy Guy, zoals bluesfans mischien hopen. Toegegeven, Clarks soulvolle bluespop heeft al die invloeden in zijn dna, alleen groeide de jonge gitarist ook op met de ‘new soul’ uit de jaren

negentig en met de hiphop van A Tribe Called Quest en The Roots. Die ‘urban vibes’ verlenen zijn grooves een hedendaagse flair die je zelden in bluesrock aantreft. Niet zo vreemd dus dat Clarks stampotje al werd geprezen door The Rolling Stones en Alicia Keys, door Eric Clapton en Dave Matthews.

Van kapsones had Clark geen last in de AB. Integendeel, de jonge snaak toonde zich te schuchter. We kregen amper bindteksten, alleen een ‘You okay?’ of een glimlachje. In zijn gitaarspel lag wel vuur. ‘Don’t owe you a thang’ was een bezeten brok boogie-woogie met een trashy surf-punksolo in de onderbuik. Clark dreef hypergeconcentreerd zijn demonen uit, met uitgestoken nek en hangende schouders, alsof zijn gitaar te zwaar was. ‘Please come home’ eerde The Delphonics en Clarks glasheldere falset klonk er verrukkelijk in. Albert Collins’ klassieker ‘If you love me like you say’ kreeg een funky riff mee, ‘3 O’clock blues’ van Lowell Fulson ploegde zich loom door de zaal, met onverwachte jazzaccentjes. Zijn eigen ‘Bright lights’ liet ronkende hardrockblues door de club schallen.

Clark beschikt over een eclectische gitaarstijl. Soms vulde hij de

Gary Clark Jr.: in de gaten te houden. © Koen Bauters

Clark heeft een hedendaagse flair die je zelden in de bluesrock aantreft

ruimte in de songs heel spaarzaam in, met gracieus omgebogen noten. Dan weer werd het distortionpedaal diep ingetrapt, waardoor melodie en groove vaak in de noise verzopen. Bovendien misten zijn eigen liedjes soms spankracht en werden ze te nonchalant gebracht. Clark speelde de dag voordien in Amsterdam: had hij er een coffeeshop te veel bezocht? De intimistische Clark sloeg wel gensters. De uitgebeende versie van *Blak and blu* blaakte van de soul, de standard ‘When the sun goes down’ en ‘Freight train’ van Elizabeth Cotten legden hun ziel bloot. Prachtig. Clark is nog jong en heeft veel groeimarge, maar zijn rock-’n-roll smaakt zoet en zijn blues heeft vele kleuren. In de gaten te houden.

Gezien op 16 februari in de AB, Brussel
★★★★☆

Girlpower

DANS ★★★★★
Girls

Ugo Dehaes & Natascha Pire / Fabuleus. Nog op 22/2 in Genk, 1/3 in Lier, 16/3 in Halle, 5/4 in Geel, 20/4 in Neerpelt, 26/4 in Aarschot, 30/4 in Turnhout.

© Clara Hermans

En toen werden de vrouwen meisjes. De Leuvense choreograaf en danser Ugo Dehaes maakte in 2011 *Women*, een dansvoorstelling voor acht vrouwen tussen dertig en zestig jaar en voor het ritme van hun ademhaling. Vandaag maakt Dehaes samen met de Antwerpse choreografe Natascha Pire een reconstructie. Zij het met acht meisjes tussen tien en veertien jaar oud: *Girls*. Het is prettig om de frêle, nog wat licht lummelige lijfjes een voorstelling te zien dansen die in je geheugen erg volwassen aanvoelt. Maar ook voor wie *Women* destijds niet zag, is *Girls* een bijzonder mooie ervaring. De setting blijft dezelfde: lege scène, geen muziek, een sobere ‘lampentak’ in de rechterhoek. De donkere vrouwenjurken werden wel vervangen door kleurrijke kledjes. *Girls* wordt voortgestuwd door de ademhaling van de acht meisjes. Ze

puffen, zuchten, hijgen, lachen en houden hun adem in. Ook voor de reconstructie geldt: een sobere maar slimme choreografie. Het ontwapenende verschil zit onder meer in de giechelende blikken die de acht elkaar toewerpen (“we staan op een podium en iedereen kijkt naar ons!”), in de lichtheid van hun bewegingen en ademhaling, in die dertig procent nieuw materiaal (“en nu klauwen als een kat!”). *Girls* heeft dan wel een hoger pasjesgehalte dan *Women* doordat je hen duidelijk ziet nadenken over de volgende stap die ze moeten zetten, maar dat stoort nooit. Integendeel. Het mooiste is dat deze weinig ervaren tieners desondanks slagen waar professionele jongvolwassenen soms de mist ingaan: op het podium niet met zichzelf bezig zijn maar met het verhaal dat ze ons willen vertellen. En dat verhaal is ontwapenend mooi. **SARAH VANKERSSCHAEVER**

Van flauwe plezante naar fantast

THEATER ★★★★★
De explicateur

Nico Sturm. Gezien in CC De Kern, Wilrijk op 13/2. Tournee tot 22 mei

‘In den beginne was er niets’: de nieuwe solovoorstelling van acteur Nico Sturm begint als een verzameling scheppingsverhalen. Het ene al ongelooftwaardiger dan het andere. Vertelseltjes, verzinsels, theorieën over hoe de wereld in elkaar zit: het is de specialiteit van dit rare, grootsprakerige mannetje. Hij is een ‘explicateur’, een vergeten woord uit het tijdperk van de stomme film. Maar dan wel eentje dat zelf de regie in handen wil houden. Als onverwoestbare positivo bekijkt hij het leven door een roze bril. Een wereldverbeteraar? Veeleer het type van de dorpsfilosoof en onverbeterlijke nostalgicus. Hij is ook op en top een sfeermaker. Druk in de weer met huiselijkheid. En met een rookmachine die onophoudelijk *good vibrations* de zaal in blaast. Zijn boodschap: de wereld draait door, maar een mens recht altijd weer de

schouders. Niettemin slaat de twijfel hem af en toe om het hart. Dan breekt een snik door. Ook in de muzikale taterelen (met Toon Offciers en Anouck Luyten) schuilt die kwetsbaarheid. Nico Sturm is een vinnig baasje op het podium. Maar in deze onemanshow schakelt hij iets te gretig: van flauwe plezante naar fantast, van moppentapper naar simpele ziel die graag de klok teruggedraaid ziet. Zijn bricolagetheater is te veel broddelwerk, het feel-goodverhaal hangt met haken en ogen aan elkaar. De explicateur is iets te weinig *arrangeur* gebleken.

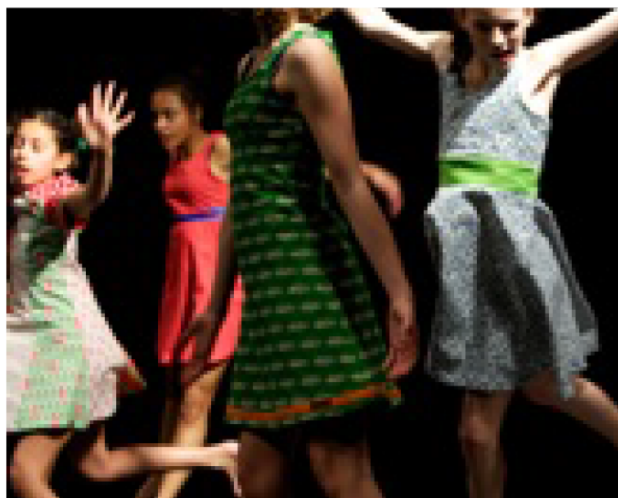
GEERT VAN DER SPEETEN

Girlpower

DANS ★★★★★

Girls

Ugo Dehaes & Natascha Pire / Fabuleus. Nog op 22/2 in Genk, 1/3 in Lier, 16/3 in Halle, 5/4 in Geel, 20/4 in Neerpelt, 26/4 in Aarschot, 30/4 in Turnhout.

© Clara Hermans

En toen werden de vrouwen meisjes. De Leuvense choreograaf en danser Ugo Dehaes maakte in 2011 *Women*, een dansvoorstelling voor acht vrouwen tussen dertig en zestig jaar en voor het ritme van hun ademhaling. Vandaag maakt Dehaes samen met de Antwerpse choreografe Natascha Pire een reconstructie. Zij het met acht meisjes tussen tien en veertien jaar oud: *Girls*.

Het is prettig om de frêle, nog wat licht lummelige lijfjes een voorstelling te zien dansen die in je geheugen erg volwassen aanvoelt. Maar ook voor wie *Women* destijds niet zag, is *Girls* een bijzonder mooie ervaring.

De setting blijft dezelfde: lege scène, geen muziek, een sobere 'lampentak' in de rechterhoek. De donkere vrouwenjurken werden wel vervangen door kleurrijke kledjes.

Girls wordt voortgestuwd door de ademhaling van de acht meisjes. Ze

puffen, zuchten, hijgen, lachen en houden hun adem in. Ook voor de reconstructie geldt: een sobere maar slimme choreografie.

Het ontwapenende verschil zit onder meer in de giechelende blikken die de acht elkaar toewerpen ("we staan op een podium en iedereen kijkt naar ons!"), in de lichtheid van hun bewegingen en ademhaling, in die dertig procent nieuw materiaal ("en nu klauwen als een kat!"). *Girls* heeft dan wel een hoger pasjesgehalte dan *Women* doordat je hen duidelijk ziet nadenken over de volgende stap die ze moeten zetten, maar dat stoort nooit. Integendeel. Het mooiste is dat deze weinig ervaren tieners desondanks slagen waar professionele, jongvolwassenen soms de mist ingaan: op het podium niet met zichzelf bezig zijn maar met het verhaal dat ze ons willen vertellen. En dat verhaal is ontwapenend mooi.

SARAH VANKERSCHAEVER

RECENSIES

GIRLS

FABULEUS/UGO DEHAES & NATASCHA PIRE

JEUGDDANS - 15 februari 2013 - Leuven - [Speellijst](#)

★★★★☆

Adembenemende jonge meisjes

door Tuur Devens gezien 15 februari 2013

In de foyer horen we na de voorstelling *Meisjes* van Raymond van het Groenewoud, in de schouwburgzaal schalde geen geluid uit boxen. Geen muziek, geen soundscape, geen klanken, alleen het geluid van het ademen van acht meisjes klinkt er en ook het geschuifel van blote voeten over de dansvloer.

Acht meisjes, van tien tot veertien jaar, van nog klein tot lichamen die al een flinke scheut hebben gehad; acht meisjes in gekleurde jurkjes, sommigen met tekeningetjes van auto's en vlinders. Acht jonge meisjes die zwaar ademen, een norse blik opzetten, voor zich uit staren, met hun armen fors uithalen naar de ruimte voor hen, zware stappen zetten, om een tel later hun armen ontspannen langs hun lijven te laten hangen, te huppelen, wat minder zwaar te ademen, elkaar aan te kijken, zelfs te glimlachen.

Twee jaar geleden maakte choreograaf Ugo Dehaes de productie *Women*, die succes kende en geselecteerd werd voor het Vlaamse Theaterfestival 2011. Acht danseressen van tussen de dertig en vijftig jaar zette hij op het toneel, acht danseressen van wie het clichébeeld wil dat ze (net iets) te oud zijn om te dansen. De acht oudere vrouwen in het zwart lieten duidelijk zien dat ze nog veel konden (en heel wat meer dan de gemiddelde toeschouwer).

Girls kun je als een prequel van *Women* zien. En als een tegenbeeld. Deze keer geen acht ervaren vrouwen, maar acht meisjes die net iets te jong zijn om in hedendaagse dansproducties *all round* te schitteren. Zij dansen voor het merendeel hetzelfde bewegingsmateriaal en in dezelfde structuren als van *Women*. De meisjes werden daarin opgeleid door Natascha Pire, een van de acht 'women'. Zij heeft al tal van dansproducties bij FABULEUS gecreëerd en heeft dus veel ervaring om met die leeftijdsgroep om te gaan. FABULEUS is een organisatie die weet hoe ze op een boeiende en verrassende manier jonge en ervaren artiesten ertoe kan krijgen theater en dans te laten maken voor jongeren en door jongeren. Ook *Girls* is een schot in de roos.

Het is al adembenemend om te zien wat die jonge meisjes een uur lang op het toneel presteren, qua bewegingen en uithouding. Hoe zij dit voor hen zeker niet voor de hand liggend dansmateriaal beheersen, hoe zij die strakke structuur van bewegingspatronen weten vol te houden. De meisjes vormen zoals de vrouwen/women een groep. Af en toe zijn er solo's of duetten maar die meisjes worden weer snel in het groepsgebeuren opgenomen, om mee te gaan in het ritme van het ademen, het hijgen, het zuchten, het snuiven.

Af en toe, als een rode draad, zijn er een of twee meisjes die charlestonstapjes en beweginkjes maken. Het zijn lichtfrivole bewegingen, die eigenlijk niet passen bij hun leeftijd. Zijn ze daar niet te jong voor? Maar het is wel speels onschuldig, en dat is wel typisch voor die leeftijd. Heel even maken ze die danspasjes en worden dan in de groep als het ware geabsorbeerd om een tijdje later de groep weer uit te dagen met die bewegingen. Speelser en speelser wordt het, de hele groep maakt die bewegingen. Alsof ze willen zeggen, we zijn er misschien te jong voor, maar we zijn er wel klaar voor. Wij kunnen dat ook! Zoals de 'women' wilden laten zien dat ze meer dan dat clichédansje konden.

Deze acht meisjes laten zien dat ze meer zijn dan het clichébeeld van giechelende aanstormende bakvissen. *Women* toonde de fysieke trots. *Girls* is speelser, maar fysiek even krachtig door het ademen, het hijgen, het blazen, het zuchten, het grommen en het lachen van de meisjes. Af en toe tellen ze ook wel eens, als in kinderaftelrijmpjes. In een minutieuze symbiose van ademhaling en timing in de bewegingen weten deze jonge meisjes je een uur lang te vermurwen. Geweldig toch?!

(foto: Clara Hermans)

©Theaterkrant 2013

ELDERS

Nog geen andere recensies

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

Dans: Olalala meisjes!

dinsdag 19 februari 2013 om 11u10

The Play = Girls

Gezelschap = Fabuleus

In een zin = Een verbluffend staaltje dans door jongeren.

Hoogtepunt = Het moment waarop de dames van kreunende, klauwende wezens transformeren tot huppelende meisjes. En terug. Het meisje in elke vrouw én de vrouw in elk meisje vertolkend.

Score = * * * *

Olalala! Na Raymond Van Het Groenewoud, Walter Ego en Brahim, katapulteert nu ook Ugo Dehaes een ode aan meisjes de wijde wereld in. Na zijn door het Theaterfestival 2011 geselecteerde *Women*, is deze *Girls* (Fabuleus) een verbluffend staaltje dans door (en niet alleen voor) jongeren dat de lat meteen enkele kilometers hoger tilt. Niets te vroeg overigens.

Jazeker, de acht Fabuleuze jongedames dragen typische, bonte minjurkjes. Jawel, ze dragen hun haren in leuke staartjes en vlechtjes. En ja, ze mogen ook giechelen en ondeugend wulps bewegen. Gelukkig stuwt Dehaes zijn dames ver voorbij het clichéportret van het huppelende prinsesje in zachtroze jurk met pofmouwjes.

In *Women* trachtte hij de vrouw te portretteren in al haar fysiek zijn. Zonder muziek. Of beter: zonder muziek van traditionele geluidsinstrumenten. De vrouwen zorgden al briesend, steunend, hijgend, zuchtend en lachend voor de nodige sfeergeluiden. In *Girls* – een inventieve remake van *Women* – is het net zo. Deze ontlukende vrouwen (allen tussen 10 en 14 jaar) kreunen en zuchten alsof ze nooit wat anders gedaan hebben. Ze voeren geen simpele choreografie op maar een abstract en daardoor des te prikkelender spel van tellen, bulgen, blazen, klauwen, proesten, fluisteren en 'fladderen'. Heel opvallend: ze maken geen lage grondbewegingen (met een sierlijke val als elegante uitzondering op de regel). Dehaes laat de meisjes bewegingen maken die naar de toekomst grijpen. Heel soms en als gezond tegenwicht laat hij hen diep zuchtend in zichzelf opkrullen.

De torenhoge ambitie om meisjes deze erg veeleisende choreografie te laten dansen waarbij ze zichtbaar geconcentreerd de ziel uit hun lijf dansen resulteert in ijersterke dans op een kale scène. De zwaktemomenten zijn deze waarop Dehaes de authenticiteit vervangt door het ensceneren van 'meisjesdingen' zoals 'gespeelde kringetjesvrijheid'. Die momenten zijn gelukkig zeer schaars.

Het beginbeeld van *Girls* is een met licht van acht spots getekende bloem op de scène. In dat beeld zit de drijfveer vervat: acht bloemen van dames dansen een prachtportret van het meisje in elke vrouw. Olalala!

Smaakmaker: Interview met Ugo Dehaes over *Women*:

Els Van Steenberghe

Meer info: www.fabuleus.be

Geslaagde dansportretten van meisjes die bewijzen klaar te zijn voor volwassenheid

Dans

Girls door Fabuleus en **Wild Thing** door Maas. Gezien: 19/4 Amsterdam, 21/4 Rotterdam. Tournee. Inl: www.fabuleus.be, www.tdmaas.nl
●●●●○

Door FRANCINE VAN DER WIEL

„Een loflied op alle Pippies, Ronja's, Lara's, Mega Mindy's en andere stevige types.” Met die woorden wordt *Wild Thing* van Arthur Rosenfeld gepromoot, de eerste officiële voorstelling van Maas, het fusiegezelschap ontstaan uit de Rotterdamse jeugdtheatergezelschappen Max, Siberia en dansgroep Meekers.

Twee dagen eerder leken ze ook van toepassing, op *Girls* van het Leuvense gezelschap Fabuleus. Beiden creëren een beeld van meisjesvriendschap, maar terwijl jeugddansspecialist Rosenfeld jonge vrouwen als kin-

deren laat optreden, kiest de Vlaming Ugo Dehaes ervoor meisjes een choreografie te laten dansen die hij oorspronkelijk maakte voor gerijpte vrouwen.

Dat laatste lijkt een knipoog naar Pina Bausch' *Kontakthof*: gemaakt voor haar eigen gezelschap, later opnieuw geproduceerd 'mit Damen und Herren ab 65' en nog eens 'mit Teenagern ab 14'. Telkens kreeg het stuk een nieuwe lading en betekenis. Ook de abstracte choreografie van Dehaes, begeleid door ritmisch 'gecomponeerde' ademhaling, krijgt in de uitvoering van acht meisjes tussen 10 en 14 een extra betekenis, alsof ze – sommigen nog echt kind, anderen een en al arm en been, een enkeling met prille rondingen en allemaal in fleurige jurkjes – willen bewijzen klaar te zijn voor de volwassenheid. Tegelijkertijd proesten ze het uit als het publiek moet lachen. Maar

meestal zijn de meisjes naturel en professioneel geconcentreerd op adem en passen. En op elkaar, want ze vormen een hechte eenheid. *Girls* is een wonderschoon portret van meisjesvriendschap.

Of de 'meisjes' in *Wild Thing* vriendinnen zijn? Tijdens het uur dat ze, keurig in schooluniform, moeten nablijven, worden ze het wel. Net als de personages in de filmklassieker *The Breakfast Club* protesteren ze steeds heftiger tegen hun detentie. Ze bonken, zingen, krijsen, vechten en ieder heeft zijn eigen specialiteit: Glória heeft een perfecte balbeheersing, Katarzyna rapt Pools, Nanda kan beatboxen, Sil kan, als ze niet indomelt, virtuoos twirlen. Helene zorgt voor de muziek, desnoods zonder instrumenten, en Emilie 'heeft het niet gedaan'.

Als de bel gaat, zijn ze voldaan en uitgeput. Je wilt ze zo als vriendin.

ENTERTAINMENT

DOOR HANS BOFFEL & GEERT ZAGERS

"In cinematermen is *Girls* een prequel", zegt danser en choreograaf **Ugo Dehaes**, opgeleid in PARTS en in het verleden actief bij onder meer Meg Stuart/Damaged Goods. "In 2010 heb ik de voorstelling *Women* gemaakt met acht danseressen tussen 30 en 56 – naar dansnormen is dat 'oud'. Toen de voorstelling af was, leek het me interessant om precies dezelfde voorstelling te maken met danseressen die net heel jong zijn. Fabuleus, een gezelschap met veel ervaring met jonge mensen, had wel oren naar dat idee. Een half jaar lang heb ik op schoolvakanties en zaterdag met acht meisjes tussen tien en veertien dezelfde voorstelling op poten gezet."

SCÈNE À FAIRE

Op de planken bij de repetities van een nieuwe voorstelling. Deze week: *Girls*.

GEZELSCHAP **FABULEUS**

CHOREOGRAAF **UGO DEHAES** I.S.M. NATASCHA PIRE

REPETITIEDUUR **30 DAGEN**

PREMIÈRE **15 FEBRUARI**

Foto: Piet Goethals

"Muziek is er niet te horen. De enige geluiden die er zijn, komen van de voeten en de ademhaling van de danseressen. Het idee erachter komt van mijn jaloezie voor muzikanten. Muziek communiceert heel helder: ze triggert directe emoties. Speel een majeurekkoord en mensen worden vrolijk, sla een mineurakkoord aan en mensen voelen zich triest. In dans wordt muziek vaak gebruikt om de emoties over te brengen, maar ik vroeg me af of het ook zonder gaat. Of louter de bewegingen een specifiek gevoel kunnen opwekken. Dat bleek niet evident, maar gaandeweg ontdekte ik wel dat je als kijker op een bijzondere manier reageert op de ademhaling van de danseressen. Bij hectische stukken, waarin heel onregelmatig geademd wordt, word je als kijker ongemakkelijk; bij stukken waar de dansers niet mogen ademen, zie je dat het publiek ook zijn adem inhoudt. Uiteindelijk is het een soort compositie van ademhalingen geworden. Soms zelfs heel letterlijk: één stuk uit *Girls* is volledig gebaseerd op de structuur van *Milk* van Kings of Leon. Van het invallen van de drums tot de vocale uithalen in het refrein: alles wordt met ademhaling verwoord. Ik betwijfel of je het kunt horen als je het niet weet, maar het zegt wel iets over hoe het zal klinken. Een echt verhaal is er dan ook niet, maar dit is nog wat het dichtst in de buurt komt: *Girls* is een trip van verschillende sferen, die elk een emotie op de kijker willen projecteren."

Verdacht jong volk dus op het podium, al wil dat niet zeggen dat *Girls* louter een kindervoorstelling is. "Een voorstelling vanaf 12 jaar" is er uiteindelijk opgeplakt, maar ik vind dat zelf moeilijk in te schatten. Veel theaters programmeren ze ook 's avonds: dat lijkt erop te wijzen dat *Girls* ook het publiek van *Women* moet kunnen boeien. Wat zeker is: het was in de eerste plaats een artistieke keuze om met zo jonge mensen te werken. Ik vind het bijvoorbeeld heel interessant om te zien hoe de twee voorstellingen zich verhouden. Het materiaal van *Girls* en *Women* is bijna net hetzelfde, maar doordat de dansers zo jong zijn, verandert het gevoel helemaal. Sommige sensuele bewegingen uit *Women* komen heel onschuldig over in *Girls*; sommige kinderlijke bewegingen van de vrouwen komen bij de kinderen net heel serieus over. De perceptie verandert helemaal als je als volwassene naar een kind kijkt. Er is een zekere schattigheid die vanzelf alles anders maakt."

Teatteri & Tanssi+Sirkus
2/2014

Kuvassa Minna Vainikainen. Kuva
Miki Lindström.

[Pääkirjoitus](#)

[Artikkelit](#)

[Vakiot](#)

[Arviot](#)

[Ajankohtaista](#)

[Aikaisemmat numerot](#)

Teatteri&Tanssi+Sirkus-lehti 2/14
ilmestyi 14.3.2014, lehti 3/14
ilmestyy 28.4.2014.

Tämä tila myytävänä!
Soita ja varaa
045 634 7449

Girls & Victor Lapsi on poliittinen viesti

Lapset näyttäytyvät usein silmiinpistävän poliittisina esityksissä, jotka on tehty aikuisille. Lapset ovat toisia, toisesta maailmasta ja valosta kuin me. Samalla kun aikuiset yrittävät antaa lapsille mahdollisuuden näyttää, keitä he ovat, aikuiset usein tahattomastikin määrittelevät heitä.

Zodiakin Sivuaskel-festivaalilla nähtiin kaksi aikuisten esitystä, joissa lapset olivat pääosassa. Paljon lasten kanssa työskennellyt belgialaiskoreografi **Ugo Dehaes** oli valmistanut *Girls*-teoksen kahdeksalle 10–14-vuotiaalle tytölle. Sen pohjana on aiemmin valmistunut *Women*-teos 34–56-vuotiaalle naistanssijoille. Hollantilainen teatterintekijä ja näyttelijä **Peter Seynaeve** sekä tanssija-koreografi **Jan Martens** taas laativat *Victor*-dueton **Steven Michelille** ja 13-vuotiaalle **Victor Caudronille**.

Molemmissa teoksissa liikettä säästävät hengitys ja sen manipulointi. Fyysisyys korostui.

Girls oli teoksista vähemmän intiimi, kepeämpi ja valoisampi. Tytöt olivat saaneet tulkita naisille tehtyä koreografiaa haluamallaan tavalla, mutta itse liikkeitä ei juuri muutettu. Tunteita pidäkkeettömästi manifestoiva teos jäi hiukan pinnalliseksi ja vahvasti valmista kuvaa ”tytöistä”. Tanssijat olivat kyllä täysillä mukana, mutta paikoin vaativa ja abstrakti koreografia ei antanut aseita tyttöiden hienosyisempien tasojen esiintuomiseen. Tyttöjen taitavaa ilmaisua oli silti ilo katsoa.

Victor pysähdytti heti alkuminuuteilla. Kun shortsisilleen riisuuntunut mies ja paidaton poika seisoivat vastakkain lavalla kirkkolaulun soidessa, aukesi assosiaatioiden arkku. Liikekielen ja kasvojen sävyt tuli lukeneeksi tarkkaan.

Teoksen nimi johdatti katsomaan asioita pojan näkökulmasta. Hän haki läheisyyttä, hellyyttä ja turvaa aikuisesta miehestä, jonka saattoi tulkita ystäväksi, veljeksi, isäksi.

Duetto lihallisti sen, kuinka lapsi tarvitsee aikuista koskettamaan, vastustamaan, kantamaan. Michel siirteli loputtoman tuntuiseksi poikaa erilaisiin kantoasentoihin, ja poika roikkui kiinni kuin pieni apina. Lapsista ei voi ottaa erätauvoja. Myös aikuisen väsymys ja erillisyyden tarve näkyi fyysisesti raskaassa teoksessa.

Victorissa tanssi oli toisiaan seuraavia liikkeitä, asentoja ja vaikuttavia poseerauksia, kuten päiden puskeeminen konttausasennossa, jossa mies ja poika muodostivat kaksivartaloisen patsaan.

Joitakin kohtia oli vaikea katsoa. Miestä kouristelemassa lihaksikasta ylävartaloon maassa makaavan pojan päällä oli vaikea tulkita kovin viattomasti. Mitä sillä haluttiin sanoa? Väittää, että hellyyteen sisältyy aina erotiikkaa? Legitimoida se?

Minna Tawast

Sivuaskel-festivaali: GIRLS. Koreografia Ugo Dehaes. Tanssi Silke De ndooven, Aster Henderieckx, Laetitia Janssens, Olivia Kastoun, Rune Leysen, Ella Nilis, Flo Van Genechten, Anouschka van Keulen. Zodiak, Pannuhalli 5.2.2014. VICTOR. Koreografia, ohjaus Jan Martens, Peter Seynaeve. Musiikki Gospodi. Esiintyjät Viktor Caudron, Steven Michel. Zodiak, Stage 7.2.2014.

TEATTERI & TANSSI

Girls & victor Lapsi on poliittinen viesti

"Äh, höh, hii", sounds are coming from the back of the stage. Eight 10 to 14 year old girls are about to begin with GIRLS, a piece which the Belgian choreographer Ugo Dehaes originally made for 34 to 56 year old female dancers in 2011. The popular performance was called WOMEN. In WOMEN the professional dancers deal with the attributes of the ideal body image of a contemporary dancer and the independence of the dancer's status on stage, whereas the girls in their own version stretch their limits and look for connection and separation in relation to others.

It is an interesting idea to transfer the thematics of physicalness and performativity to smaller citizens. Right in the beginning what stands out is how few roles, layers of sort, there are in the way of being of the younger girls especially. In that sense the piece fulfils the thought familiarised by women's studies about the gender being merely a performative which is built by repeating similar actions and customs over and over again.

In the expression of the girls there is genuine indulgence and easygoingness towards movement. As performers they still seem quite professional.

The gaze circles the audiences in a confident and focused manner, and the timing of the soundscape based on breathing, sounds and growls works smoothly between the dancers.

For the smaller audience members the performance seems maybe a bit too long, because the happenings on stage get their depth from conceptual comparisons.

Towards the end of the performance the smallest, captivating dancer starts counting in English from five to eight. At the end there is a light nod towards the idea of the identity being built and transformed also in the way of linguistic structures.

On the other hand, while observing the in many ways playful going of the girls, you can also for a moment just let go of the analytic eye and focus on enjoying the energy of girlhood.

Muziek en dans zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. In het leven van de Belgische choreograaf Ugo Dehaes is muziek enorm belangrijk, maar toch gebruikt hij het zelden in zijn producties. Ook in zijn nieuwe voorstelling *GIRLS* is geen toon te horen. Wel adem.

TEKST Francine van der Wiel

FOTOGRAFIE Clara Hermans

Net iets te jong

Ooit wilde Ugo Dehaes (36) zelf muzikant worden. Hij had een gitaar gekocht en speelde met vrienden. Maar uiteindelijk lokte het dansen meer. Hij verkocht zijn instrumenten en met de opbrengst betaalde hij de start van zijn dansopleiding. Dehaes is zelf nog altijd actief als danser, maar de laatste tien jaar maakt hij vooral zijn eigen producties. Daarbij gaat het hem om meer dan alleen de choreografie. In zijn eerste voorstellingen was hij vooral bezig met het lichaam. 'Ik wilde het lichaam benaderen als object, er vormen mee maken zodat het nog amper als lichaam te herkennen zou zijn.' Tegenwoordig streeft hij er naar om dans emotioneler te maken. Het publiek te raken. 'Muziek heeft dat effect meer dan dans, vind ik. Ik zie prachtige dingen op het podium gebeuren, maar mis vaak het gevoel. Momenten dat je gepakt wordt. Zoals bepaalde liedjes binnen kunnen komen en meteen een emotie oproepen.'

COVEREN

Ook in zijn meest recente dansvoorstelling *GIRLS* gaat hij voor het gevoel. Waarbij de choreografie en de techniek bijna ondergeschikt zijn aan het effect dat hij wil bereiken. *GIRLS* is een prelude op zijn vorige, goed ontvangen stuk *WOMEN*. Daarin dansten danseressen die eigenlijk net te oud waren voor een dansvoorstelling. Met leeftijden van 35 tot 55 jaar. In *GIRLS* zijn de hoofdrollen juist weggelegd voor prille tienermeisjes die net wat te jong zijn. Zelf ziet Dehaes *GIRLS* als een cover van zijn eigen werk. Weer die vergelijking met muziek. 'Het is in de danswereld

not done je eigen werk – en helemaal niet dat van een ander – nogmaals te gebruiken. Terwijl je sommige dingen juist wilt en pas kunt verbeteren nadat je een productie een tijd op het podium hebt gebracht. Een liedje coveren, daar heeft men geen enkel probleem mee. Covers zorgen er soms voor dat het bijna een ander liedje wordt. Dat hetzelfde liedje een andere ziel krijgt. Met dans kan dat ook. Ik denk dat er in de danswereld best meer gerecycled zou mogen worden. Ik zie daar geen enkel probleem in. *GIRLS* is in grote lijnen dezelfde voorstelling als *WOMEN*, maar nu gedanst door meisjes. Daardoor wordt het gevoel en de intentie anders. Waarom zou je je eigen werk niet een tweede leven mogen geven? Zeker als je denkt dat het nog beter kan.'

ADEMHALEN

Aan de inhoud is niet veel veranderd. 'Het idee voor *WOMEN* kwam bij me op toen ik altijd weer die jonge dansers op het podium zag. Nogmaals, vaak fantastisch om te zien, maar meer en meer miste ik de emotie, voelde me er niet bij betrokken. Oudere danseressen hebben meer meegemaakt, geleefd. Het leek mij dat zij meer beleving zouden kunnen brengen. Meer gevoel in een voorstelling zouden kunnen leggen. Bovendien wilde ik ook het cliché van de te oude danseres doorbreken. Zoals ook nog aanwezig in de film *Black Swan* die net uitkwam in de periode dat *WOMEN* ontstond. Ook daar is de moeder van de hoofdrolspeelster te oud om te dansen.'

Om emotie op te wekken gebruikt Dehaes het ademen van

de dansers. 'Als iemand zijn adem inhoudt, houdt degene die dat ziet bijna als vanzelf ook zijn adem in. Mensen hebben altijd de neiging om de ademhaling van de persoon tegenover zich te spiegelen. Ik zag het als een mogelijkheid om het publiek bijna deelgenoot te maken van wat er op het toneel gebeurt. Het is een truc waarmee ik in aanraking kwam toen ik in Amsterdam werkte.'

Interessant was vooral het verschil in werken met oudere en jongere dansers. 'Bij de oudere danseressen moest ik heel veel uitleggen. Alleen al over de functie van het ademen. Zij waren zich er bijvoorbeeld ook van bewust dat adem makkelijk iets seksueels kan worden. Steeds weer moest ik dingen opnieuw duidelijk te maken. Terwijl ik de meisjes op de eerste dag maar één keer hoefde te vertellen dat het ademen heel belangrijk is in de voorstelling. Daarna gingen ze er vol voor en dachten er verder niet meer over na. Deden enorm hun best. Het was een leerzame ervaring, het overbrengen van mijn ideeën op de meisjes vroeg om een heel andere benadering. Maar net als bij *WOMEN* werden ze door het intense dansmateriaal en de complexe structuren heel transparant. Dat is wat ik zo mooi vind bij deze voorstellingen: je ziet echt de mens achter de danser.'

JAMMEN

Hij heeft nog volop plannen, waarbij muziek een inspiratiebron blijft. Maar het gaat niet vanzelf. 'De hele danswereld is zo georganiseerd. Je moet van alles vastleggen, subsidies aanvragen, soms moet je een gezelschap vormen

alleen maar om in aanmerking te komen voor subsidie. Dan kijk ik wel eens met enige jaloezie naar mijn vrienden die muziek zijn blijven maken. Gewoon lekker spelen en optreden waar en wanneer het kan. Neem alleen al het jammen. Lekker samen zitten en muziek maken, gewoon zien wat er gebeurt. Ik heb genoeg dansvrienden, maar we zullen niet snel ergens af spreken om wat te improviseren.' De afgelopen periode hield hij zich met van alles bezig. Film, theater, en in april gaat alweer een nieuwe dansvoorstelling van start. Als maker ervaart hij vooralsnog meer stress dan als danser. 'Als je zelf danst, sta je op dat podium en ben je voornamelijk met jezelf bezig. Van wat er in de zaal gebeurt, gaat veel langs je heen. Maar als maker zit je juist tussen dat publiek en ben je je van alles bewust. In het begin danste ik mee in mijn eigen producties. Maar dat waren dan vooral kleine producties, vaak duetten. Zodra je met meer mensen op het podium staat, wordt het moeilijker. Dus ben ik op een gegeven moment maar gestopt met meedansen.'

'Ik deed altijd maar één project per twee jaar. Nu wilde ik eens uitproberen wat er met me zou gebeuren als ik van alles door elkaar zou doen. Of dat is bevallen? Wel, het was erg druk. Dit is mijn eerste vrije weekend sinds tijden.' Lachend: 'Pff, eerlijk gezegd denk ik dat één productie per keer toch prettiger is.' ■

**GIRLS van Ugo Dehaes / FABULOUS, www.kwaadbloed.com
19 april, Frascati in Amsterdam. www.theaterfrascati.nl**

THEATER

OM NAAR UIT TE KIJKEN

Wat is er nieuw op de planken in 2013? Met voorstellingen rond de CCC, Regina Louf of de malaise bij justitie, rakelen nogal wat theatermakers de recente geschiedenis op.

Geert Van der Speeten, Sarah Vankersschaever en Karel Michiels

JANUARI

© rr

Bedankt!

Wie: Han solo (Coucke), de 'eerste extreemrechtse stand-up comedian van Vlaanderen', zoekt als geen ander de grenzen op van de intussen roemruchte grondstroom die ons volk volgens sommigen zou kenmerken.

Ga kijken want het typetje van Han Coucke doet het publiek lachen met uitvergrote clichés, die in de tweede voorstelling *Multikulti* nog verder werden uitgediept en opnieuw doorprikt. Han solo evolueert, zoals ook onze volksaard evolueert.

Waar & wanneer: Première op 9 januari, De Vieze Gasten, Gent.
www.han-solo.be

© Stef Depover

Winter

Wat: Drama van Jon Fosse over een brave familievader die zich in een verschroeiende passie verliest. Met Lotte Heijtenis en Lucas Van den Eynde.

Ga kijken want voor het eerst sinds zijn vertrek als intendant van de KVS is Franz Marijnen opnieuw aan de slag in ons land als regisseur. En hij heeft er duidelijk zin in.

Waar: De voorstellingen in 't Arsenaal in Mechelen zijn uitverkocht, behalve op 5 & 6/4. Op reis van 16 januari tot 20 april.
www.tarsenaal.be

© rr

24 uur van het podium

Wat: Een aantrekkelijk non-stop-programma in Antwerpen.

Doen want dit is een originele manier om uw zaterdag door te brengen. Schaf een polsbandje aan en begin met een ontbijt in de Vlaamse Opera. Proef van het literair aperitief bij De Tijd. Trek naar een repetitie van het Ballet van Vlaanderen. Ga luisteren naar Champ d'Action in de voetgangerstunnel. En sluit af met de middernachtvoorstelling *Orlando* in de Bourla.

Waar & wanneer: 12 januari, Antwerpen, diverse locaties
www.24uurvanhetpodium.be

CCC

Wat: Tussen 1982 en 1985 pleegden de Cellules Communistes Combattantes diverse aanslagen tegen kapitalistische doelwitten in ons land. Skagen brengt de leden van de revolutionaire groep bijeen, voor een alles behalve feestelijke reünie.

Ga kijken want met *CCC, de vette jaren zijn voorbij* duikt Skagen in een onfris stukje Belgische geschiedenis. Misschien brengen ze wel een nieuwe kijk?

Waar & wanneer: 25 & 26 januari, Bourla, Antwerpen. Daarna op tournee tot 30 maart
www.skagen.be

© rr

Zijn derde show

Wie: In het zog van Gunter Lamoot en zijn grote voorbeeld Alex Agnew zou ook hij straks wel eens een verlengde sabbatical kunnen nemen. Maar eerst gaat Xander

De Rycke nog de baan op met een voorstelling die 'Vlaamser' belooft te zijn dan ooit.

Ga kijken want De Rycke is amper 25 en toch al 7 jaar bezig. Hij blijft de meest professionele en toch authentieke stand-upcomedian van zijn generatie.

Waar & wanneer: de première op 25 januari in CC De Herbakker in Eeklo is uitverkocht. Daarna op tournee.

www.xanderderycke.be

© Dimitri Van Zeebroek

Platonov (NT Gent)

Wat: Bitterzoete tragedie van Tsjechov, in een regie van Luk Perceval.

Ga kijken want met Tsjechov komt regisseur Luk Perceval op vertrouwd terrein, maar hij gaat meteen ook een extra uitdaging aan om iets compleet nieuws te maken. Voor *Platonov* roept hij de hulp in van choreograaf Ted Stoffer en pianist Jens Thomas.

Waar & wanneer: vanaf 26 januari tot 4 mei in NTGent.
www.ntgent.be

Shirokuro (wit zwart)

Wie: De Duitse choreografe Nicole Beutler werkt in Nederland. Twee jaar geleden werd ze in Vlaanderen geselecteerd voor het Theaterfestival met *I: Songs*.

Ga kijken want Beutler kennende wordt *Shirokuro* een voorstelling vol beeld, kracht, tegenstellingen en mysterie. Ze neemt voor dit dansconcert samen met de Japanse pianiste Tomoko Mukaiyama *Pianosonata nr. 6* van de Russische componiste Galina Ustvolskaja onder handen: een partituur die erom bekend staat compromisloos te zijn. De titel *Shirokuro* verwijst naar die spanning: geen hel zonder hemel, geen wit zonder zwart. En toch. Beutler en Mukaiyama zullen ongetwijfeld een hele wereld tussen die uitersten blootleggen.

Waar & wanneer: 30 & 31 januari in De Singel, Antwerpen.
www.desingel.be

FEBRUARI

© rr

Spijtig, Spijtig, Spijtig

Wie: Wim Helsen, humorist, scenarist, performer en acteur.

Ga kijken, want wie mee in het hoofd van Wim Helsen durft krui-
pen, wie de stemmen volgt die hem leiden en doen lijden, wie onze diepste angsten en meest banale verlangens onder ogen kan zien, wie in smart en ellende toch nog de lach laat primeren, wie bereid is om mee te surfen op de stream of consciousness van

Wim Helsen en diens ver-
hulde waan-

zin erbij te nemen, die zal opnieuw een avond vol herkenning en bevrijding beleven.

Waar & wanneer: première op 7 februari in de Arenbergsschouwburg, Antwerpen.
www.wimhelsen.be

© Julian Röder

Sarah Kane

Wat: Bikkelaarhard drieluik, met de laatste teksten van de Britse schrijfster Sarah Kane.

Ga kijken want De Singel nodigt de Münchner Kammerspiele uit voor twee voorstellingen. Een mooie gelegenheid om recent werk van regisseur Johan Simons te ontdekken.

Waar & wanneer: 9 & 10 februari in De Singel, Antwerpen
www.desingel.be

Bert Kruismans. © Filip Naudts

Skagen duikt met 'CCC' in een stukje onfrisse Belgische geschiedenis. © rr

© Danny Willems

What the body does not remember

Wie: De choreograaf die maar niet aan energie lijkt in te boeten: Wim Vandekeybus en zijn compagnie Ultima Vez.

Ga kijken want ze zijn uniek, de avonden waarop voorstellingen die het prille begin van een sterke compagnie uitmaken na decennia opnieuw opgevoerd worden. Met *What the body does not remember* (1987) herneemt Vandekeybus zijn debuutvoorstelling: de choreografie waarvoor hij samen met de componisten Thierry De Mey en Peter Vermeersch de gerenommeerde Bessie Award ontving in New York.

Waar & wanneer: 12>17 februari in de KVS, Brussel. Daarna op tournee.

www.ultimavez.com

© rr

Girls (12+)

Wie: De Leuvense choreograaf Ugo Dehaes en fABULEUS, de talentbroeikas voor jongeren.

Ga kijken want dit is het vervolg op de dansvoorstelling *Women* uit 2011, die geselecteerd werd voor het Theaterfestival. Tijdens *Women* stonden acht danseressen tussen 34 en 56 jaar oud op de scène. In een ontroerend en humoristisch spel van beweging en ademhaling creëerden ze ritme en betekenis. Met zijn nieuwe choreografie *Girls* brengt Dehaes deze keer negen meisjes tussen 10 en 14 jaar samen. Een voorstelling over hartslag en hartstocht en de kwetsbaarheid waarmee elk begin begint.

Waar & wanneer: 15 februari in Opek, Leuven. Daarna op tournee.

www.fabuleus.be

© Doro Tuch

Testament

Wat: Een voorstelling van She She Pop, een nieuwe Duitse revelatie.

Ga kijken want het hippe Duitse vrouwencollectief brengt *Testament*, een stuk over de generatiekloof. Met een verwijzing naar *King Lear* slepen de actrices hun vaders de scène op, om ze ter verantwoording te roepen.

Waar & wanneer: 22 & 23 februari in het Paleis voor Schone Kunsten, Brussel.

www.bozar.be

© rr

Operatie Charlie

Wat: De nieuwe creatie van de Bronks-ploeg van *Wawilwiedoen*, over engagement in hopeloze tijden.

Ga kijken want het is een spannend thema: waar kunnen jongeren zich nog tegen verzetten, nu alle heilige huisjes gesloopt zijn? Bronks stuurt een ploeg op geheime missie, onder leiding van choreograaf Randi De Vlieghe.

Waar & wanneer: op 23 & 24 februari in Bronks, Brussel. Op tournee tot 30 maart.

www.bronks.be

MAART

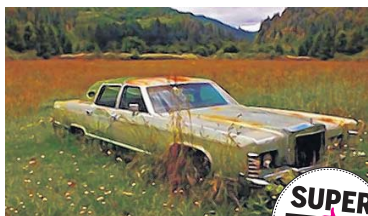
Vaderland

Wie: Als iemand ons kan uitleggen waarom België nog bij elkaar zou blijven, dan wel Bert Kruismans, de Allerslimste Mens ter Wereld, tegenwoordig populairder in Brussel en Wallonië dan in Vlaanderen, als cabaretier en als politiek commentator.

Ga kijken want Kruismans belooft een stevige les geschiedenis, 'beschouwingen over het vaderschap, heimwee, politiek, opvoeding en het verband tussen dat alles', gelardeerd met enkele liedjes, omschreven als 'stand-up-musical'. In diezelfde periode gaat ook *La bertitude des choses* in première, de Franstalige variant van *Vaderland*.

Waar & wanneer: première op 2 maart in De Werf in Aalst (uitverkocht).

www.kruismans.com

© rr

Gloria (in den hoge)

Wat: Een kleine, intense productie van Compagnie Cecilia met Leen Roels, Tom Vermeir en de Mexicaanse circusacrobate Aurelia Brailowsky.

Ga kijken want de naam 'Arne Siens' was al voldoende om meteen de Gentse speelreeks in de Minard te doen uitverkopen. Spoed u dus voor kaartjes voor de rest van de tournee.

Waar & wanneer: première op 7 maart in de Minard, Gent. Tournee tot 20 april.

www.compagnie-cecilia.be

© rr

Suikerspin

Wat: Een voorstelling over de wortels van een vier generaties tellende kermisfamilie. Met een echte kermismolen als attractie.

Ga kijken want de schrijver Eric Vlaminck ontpopt zich steeds meer als theaterauteur. Eerst bij Olympique Dramatique en Tutti Fratelli, met deze *Suikerspin* ook bij Laika.

● ● ●
vervolg op pagina C8

BIJNA BEROEMD

© Jens Mollenvanger

Louis Janssens

Jong begonnen is jong gewonnen

De theatermaker Louis Janssens staat sinds zijn twaalfde op de planken. Ondertussen is hij zeven-tien en groeit zijn palmares met elke centimeter.

Geslacht: man. Woonplaats: Antwerpen. Geboortedatum: 17 oktober 1995.

Kijk, daar moeten wij dus van slikken. Van het jaartal 1995. Dat betekent dat Louis Janssens vandaag... (geef ons even de tijd)... 17 jaar is. Maar een broekie kun je hem allerm minst noemen. Op elfjarige leeftijd was hij al samen met de actrice Charlotte Vandermeersch te zien in een kortfilm van Thomas Goorden. Een jaar later stond hij op de planken in de muziektheatervoorstelling *Villa Vivaldi* (Muziektheater Transparant en Vlaamse Opera) en in *Lodewijk de Koningspinguïn* (Dimitri Leue). Twee jaar geleden richtte hij samen met Ferre Marnef een eigen theatergezelschap op (compagnie DeSnor, 'omdat we twee jongens zijn zonder snor'), deze zomer mocht hij het Theaterfestival openen met een eerste 'State of the Youth' en in DeStudio in Antwerpen organiseerde hij een eigen theaterfestival.

Janssens is van het type dat als er geen kansen aangeboden worden hij die zelf creëert

Louis Janssens kun je er bovendien moeilijk van verdenken dat hij te weinig lef heeft. Zo verstuurt hij ooit meer dan honderdvijftig handgeschreven protestbrieven naar theatermensen en beleidsmakers in België en Nederland. Daarin klaagde hij het gebrek aan kansen voor zijn generatie aan en het feit dat jongeren niet serieus worden genomen. Uiteindelijk kreeg hij zelfs een reactie van de koning.

Louis Janssens houdt naar eigen zeggen van 'heftig, beweeglijk, poëtisch, absurd en grotesk theater'. Theater dat het midden houdt tussen werk van zijn grote voorbeelden, zoals de theatermakers Guy Cassiers en Romeo Castellucci, de choreografe Pina Bausch, de beeldend kunstenaar Erwin Wurm en de performer Benjamin Verdonck. Janssens is van het type dat als er geen kansen aangeboden worden, hij die zelf creëert. Niet alleen met twee handen grijpen maar ook met twee handen scheppen. Richting kiezen en bij je keuze blijven. Zo zie je maar: zelfs naar iemand die kleiner en jonger is dan jezelf is het mogelijk om op te kijken. (vsa)

bekijk hier de reportage van de repetities

wo 14/11/2012 - 14:37

Vorig jaar bracht choreograaf Ugo Dehaes 'Women' op het podium, een dansvoorstelling met acht vrouwen boven de 30 jaar. Nu werkt hij aan de prequel 'Girls', dezelfde voorstelling maar met acht meisjes tussen 9 en 14 jaar.

podium | theater | jeugdtheater | dans | girls | ugo dehaes | natascha pire | takt dommelhof | fabuleus | women

De voorstelling gaat pas op 15 februari in première, maar Cobra.be mocht even langsgaan tijdens de repetitieweek in het TAKT Dommelhof in Neerpelt.

"Women" was een voorstelling met danseressen die net iets ouder waren dan doorsnee, terwijl 'Girls' een voorstelling is met meisjes die net iets te jong zijn", zegt Ugo Dehaes. Omdat Dehaes geen ervaring heeft met het aanleren van een choreografie aan kinderen, ging hij voor dit project in zee met FABULEUS.

Via een auditie werden acht meisjes geselecteerd, die tijdens de schoolvakanties en weekends repeteren. Om de bewegingen goed te kunnen aanleren, heeft Dehaes choreografe en danseres Natascha Pire aan zijn zijde. Zij danste mee in 'Women' en heeft nog alle bewegingen in haar lijf zitten. "Het is de bedoeling om dezelfde voorstelling te maken als 'Women', maar gaande weg kunnen we wel wat bijsturen", zegt Pire.

Zonder muziek

Het is geen gemakkelijke voorstelling voor de meisjes, want ze moeten dansen **zonder muziek** en bewegingen doen die ze nog nooit gedaan hebben. Net als bij 'Women' is ook bij 'Girls' de **ademhaling** essentieel, die ondersteunt de voorstelling volledig.

De meisjes leren de choreografie in kleine stukjes aan. Uiteindelijk zullen ze allemaal samen 50 minuten op het podium moeten staan. "Ze hebben dus een enorme verantwoordelijkheid", zegt Dehaes. "Ze komen op het podium en ze staan daar 50 minuten zonder muziek, zonder licht en zonder speciaal kostuum."

De meisjes zijn nu al zenuwachtig als ze aan de première denken, maar op dit moment primeert nog het dansen en plezier maken. De klik hangt, ondanks het onderlinge leeftijdsverschil, goed aan elkaar. De oudsten helpen de kleinsten om de pasjes onder de knie te krijgen. "Ik vind het belangrijk dat er een groep op het podium staat, dus als die groep zich ook daarnaast vormt, dan komt dat alleen maar echter over", zegt Dehaes.

"Het is één voor allen en allen voor één", zegt Rune Leysen, een van de danseressen.

"Het gaat om de vriendschap en dans."

['Girls', een choreografie van Ugo Dehaes en Natascha Pire, een productie van FABULEUS, een residentie in TAKT Dommelhof, première op 15 februari in Opek in Leuven, meer info: www.fabuleus.be]

EERBETOON AAN ÉCHTE VROUWEN

Ugo Dehaes was het beu altijd plejone meisjes te zien in dansvoorstellingen. Hij castte acht vrouwen boven de dertig en maakte met hen "Women".

GIRLS, YOU'LL BE WOMEN SOON

Na *WOMEN* wou choreograaf Ugo Dehaes meer. Dus maakte hij de perfecte prequel op deze uitgepuurde en warm onthaalde dansvoorstelling. *GIRLS* gaat op 15 januari in première in OPEK en belooft adembenemend mooi te zijn.

De gemiddelde danseres is tussen 18 en 35 jaar oud. In de fleur van haar leven, zeg maar. Voor veel mensen is dans onlosmakelijk verbonden met jeugd. Omdat choreograaf **Ugo Dehaes** (°Leuven) dat een nogal bekrompen visie vond op dans (en op de vrouw), maakte hij twee jaar geleden de voorstelling *WOMEN*. Daarvoor castte hij acht danseressen tussen 30 en 60 jaar. Samen met hen creëerde hij een prachtig uitgepuurde choreografie, waarin plaats was voor een meer genuanceerde kijk op vrouwen.

Om zo dicht mogelijk op de huid te blijven van die acht persoonlijkheden op scène, werden alle andere ingrediënten van de voorstelling herleid tot de ultieme eenvoud. De danseressen bewogen bijvoorbeeld niet op muziek, maar op het geluid van hun eigen ademhaling. Net die scherpe keuzes werden door publiek en pers warm onthaald. De voorstelling werd geselecteerd voor het Vlaamse Theaterfestival en ook internationaal was er veel waardering.

Kort na de première van *WOMEN* maakte Ugo een afspraak met *FABULEUS*, omdat hij eigenlijk al

foto Amaury Avermaete

broedde op een vervolg. Of juister: een prequel. Voor zijn volgende voorstelling wilde hij namelijk werken met meisjes die – volgens het clichébeeld over dans – net iets te jong zijn. *FABULEUS* was meteen enthousiast en zo ontstond *GIRLS*. De acht danseressen van *GIRLS* zijn allemaal tussen 10 en 14 jaar oud.

Omdat Ugo zelf geen ervaring had met het aanleren van choreografieën aan kinderen, be-

trok hij **Natascha Pire** bij het creatieproces. Zij creëerde tal van succesvolle jongerenproducties bij *FABULEUS* en danste bovendien zelf mee in *WOMEN*. De vorm van *GIRLS* zal vertrouwd aanvoelen, maar het wordt zeker geen kopie van *WOMEN*. Centraal staat immers niet zozeer de choreografie, maar wel de hartstocht van de groep en de hartslag van elk individu. Voor je neus ademen acht nieuwe persoonlijkheden. In al hun kracht. In al hun kwetsbaarheid. (VVDB)

PRAKTISCH

15 + 16/2, 20.00 uur + 17/2, 16.00 uur, *GIRLS* - première, in OPEK, Vaartkom 4, Leuven
info & tickets: 016 300 900 - www.30CC.be

Ben je tussen 13 en 23 jaar en wil je zelf graag meewerken aan een voorstelling? Check dan nu de auditiepagina op www.fabuleus.be!

Agenda

VRIJ. 15 TEM ZO. 17/2 GIRLS (LEUVEN)

Dansvoorstelling "Girls" van Fabuleus, een prequel op het twee jaar geleden opgevoerde "Women". Om 20 u. in het Opek.

Info: www.30CC.be

VRIJ. 15/2 MASSAGE WORKSHOP (LEUVEN)

Leren over ontspannen tijdens de zwangerschap en via massage contact maken met elkaar en het kindje. Van 19.45 tot 21.45 u. in De Bakermat, Zwartzusterstraat 16.

Info: www.debakermat.be

VRIJ. 15/2 ROOTS FOR DINNER (OUD-HEVERLEE)

Roots for Dinner-concert in Listwaar

Info: www.30CC.be

DO. 21/2 FILMWERELDFILM (HERENT)

Vertoning van "Une Bouteille à la Mer", de laatste van drie films in de serie "Filmwereldfilm", in GC De Wildeman, over een jonge Française die zich in Jerusalem heeft gevestigd.

Info: www.gcdewildeman.be

VRIJ. 22/2 SALOONFUIF (HERENT) Scouts

Herent organiseert zijn jaarlijkse fuif, waarvan ditmaal de "saloon edition" plaatsvindt. Vanaf 22 u. in Den Ouden Tijd.

Info: www.scoutsherent.be

VRIJ. 22/2 RESPIRE (BIERBEEK) Cie Circon-

centrique brengt "Respire" naar De Borre, een acrobatische en poëtische draaikolk van een familievoorstelling, voor iedereen vanaf 6 jaar. Om 20 u. in De Borre

© rr

Girls (12+)

Wie: De Leuvense choreograaf Ugo Dehaes en fABULEUS, de talentbroeikas voor jongeren.

Ga kijken want dit is het vervolg op de dansvoorstelling *Women* uit 2011, die geselecteerd werd voor het Theaterfestival. Tijdens *Women* stonden acht danseressen tussen 34 en 56 jaar oud op de scène. In een ontroerend en humoristisch spel van beweging en ademhaling creëerden ze ritme en betekenis. Met zijn nieuwe choreografie *Girls* brengt Dehaes deze keer negen meisjes tussen 10 en 14 jaar samen. Een voorstelling over hartslag en hartstocht en de kwetsbaarheid waarmee elk begin begint.

Waar & wanneer: 15 februari in Opek, Leuven. Daarna op tournee.

www.fabuleus.be

Om 20u in de AB, Brussel,
www.abconcerts.be.

Dans

Girls

Vorig seizoen toonde choreograaf Ugo Dehaes in *Women* acht iets oudere danseressen in een speelse choreografie. Maar wat gaat aan *Women* vooraf? Juist, *Girls*. Dehaes werkte dit keer met acht jonge meisjes, en onderzoekt het moment dat de dansmicrobe hun jonge lijven besmet.

Om 20u15 in de Warande,
Turnhout, www.warande.be.

meer tips op
Uit in Vlaanderen.be

Kil

Sightseen
Regie: Be

De maker van
thuisland lyt
en luchtig og
maar een vro
afloop niet zin

JO SMETS

Simpel, saai, grijs, lijkt Ben Wheatley mix van genres, w tieschets en zwart merkend eigenzin gaan.

De roodharige z schijnbaar weerloz liefje Tina, een wat oude vrijster, weg v haar tirannieke mo haar en een carava platteland van de E tegemoet voor een s ten van regionale to Van het National Tr het naar enkele prel

DANS

Leuven

TIP

Girls, You'll be women soon

Wat: Vorig seizoen portretteerde choreograaf Ugo Dehaes in *WOMEN* acht danseressen tussen 34 en 56 jaar oud. De kritieken waren unaniem lovend. 'Een absolute aanrader voor wie zich kan laten raken door zoiets subtiels als een nuance in een ademhaling', volgens *De Standaard*. Met *Girls* creëert Dehaes de ultieme tegenhanger van *WOMEN*. Deze keer wordt de show gestolen door acht jonge meisjes tussen tien en veertien jaar.

Wanneer: vanaf vrijdag 15 februari om 20 uur

Waar: OPEK - Openbaar Entrepot voor de Kunsten, Vaartkom 4, Leuven

Prijs: 12 euro

Francine De Veylder Weerloos Woud © Hugo Byl

l'une à l'autre ? Mais le chorégraphe entend surtout en extraire les dynamiques, les tensions et les énergies. L'utilisation de deux langages gestuels très différents, le butoh et la danse acrobatique, dépourvus de tout effet décoratif, offre à ce titre une combinaison particulièrement détonante. La musique, due au compositeur Jaap Van Keulen, tantôt ajoutera une dimension romantique tantôt accentuera la dynamique de lutte. Des textes de chansons d'amour seront projetés dans une création vidéo de Paul Sixta. Signalons que ces deux « spectacles d'amour » seront à certains moments réunis en diptyque baptisé *To love duets*. Première de *Sweat baby sweat* le 11 janvier au Takt Dommelhof à Neerpelt.

Depuis des années, le chorégraphe **Marc Vanrunxt** et la sculptrice et scénographe Katleen Vinck vouent une admiration mutuelle à leurs travaux respectifs. Après plusieurs rencontres, un projet de collaboration est né : *le Dune Street Project*, du nom de la rue où se trouve l'atelier de Vinck, la Duinstraat à Anvers et où se déroulera la perfor-

mance de Vanrunxt. Car il s'agit avant tout d'un projet in situ, fait pour ce lieu et avec les résonances du travail plastique qu'il voit naître. Même si elles sont régies par des règles différentes, la sculpture de Vink et la danse de Vanrunxt ont de nombreux points communs que la performance exploitera. À la frontière entre le théâtral et le monumental, entre le naturel et l'artificiel, explorant l'une et l'autre le thème de la solitude, les œuvres des deux artistes peuvent aisément entrer en dialogue. La grille de mouvement écrite et interprétée par le chorégraphe s'inspirera par ailleurs des peintures de Gerhard Richter, où les couches de couleur se superposent sans complètement effacer ni recouvrir les précédentes. Ainsi en sera-t-il de l'écriture chorégraphique. La musique de l'Américain William Basinski, *Disintegration Loops I-IV*, elle aussi retravaillée par couches, constituera la bande sonore de la performance de Vanrunxt. Précisons que les présentations (dans l'atelier) se donnent en parallèle à l'exposition de Vinck dans la galerie Base-Alpha à Bogerhout. Première le 19 janvier à l'atelier de Katleen Vinck, Duinstraat 124 à Anvers.

En 2011, **Hugo Dehaes** créait *Women*, un spectacle qui mettait en scène huit danseuses entre 34 et 56 ans et donc, selon les clichés, « juste un peu trop vieilles » pour danser. *Girls*, sa nouvelle création, peut être vue comme le pendant du précédent. Cette fois il a travaillé avec huit danseuses que l'on pourrait a priori qualifier de « juste un peu trop jeunes » (Silke Dendooven, Aster Henderieckx, Laetitia Janssens, Olivia Kastoun, Rune Leysen, Ella Nilis, Flo Van Genechten et Anouchka van Keulen). Le souffle de chacune d'entre elles fera à nouveau office de musique. Mais la pièce n'est pas pour autant une copie rajeunie de la précédente. La vivacité, l'énergie, la passion qui anime chaque jeune fille donnent à la chorégraphie une couleur toute particulière. On y découvre des nouvelles personnalités dans toute leur force et leur vulnérabilité. Afin de mieux diriger et faire fructifier le potentiel de chacune, le chorégraphe a travaillé en étroite collaboration avec Natasha Pire, fondatrice de l'association FABULEUS, spécialisée dans les productions de danse pour les jeunes et qui était aussi interprète dans *Women*. Première le 15 février à l'Opek à Louvain.

Le roman de l'auteure canadienne Nancy Huston, *La virevolte*, parle d'une femme, épouse et mère, qui décide de tout quitter pour se consacrer à son art, la danse. La difficulté de devenir mère, d'être artiste, de vivre avec son passé, et l'écriture sans concession de la romancière ont particulièrement touché la metteuse en scène **Isabelle Jonniaux** qui a décidé d'en faire une adaptation théâtrale. Pour rester au plus près du sujet et du personnage central, elle a fait appel à **Johanne Saunier** en tant qu'interprète et chorégraphe. Ensemble elles ont construit et travaillé à l'élaboration d'une écriture multiple où tour à tour les mots prennent le relais du mouvement et inversement, sans toutefois s'illustrent. La scénographie, de Renata Gorka, fera voir un espace double. Celui de la narration et de la vie, meublé d'objets du quotidien. Et un autre, de la fuite et de la disparition concrétisé par un cube en verre. La musique de Thomas Turine soutiendra de bout en bout le travail des acteurs et de la danseuse. Première le 19 février à la Maison de la culture de Ath, ensuite au Jacques Franck et à l'Atelier 210 à Bruxelles.

La dynamique tournoyante du vortex a inspiré à **Louise Chardon** ce qu'elle considère comme sa première pièce chorégraphique, *Vortex*. Accompagnée de deux autres danseuses, Gala Moody et Kayoko Minami, elle entend faire vivre à l'espace scénique et jusqu'aux spectateurs une propagation d'énergie qui va s'accroissant jusqu'à revenir à un état de stagnation. Fortement inspirée des explorations du Body-Mind Centering® à travers les différents systèmes du corps, la danse donnera à voir trois manières d'habiter et de faire vibrer l'espace incarnées par les trois danseuses : sanguine et circulaire, osseuse et structurée, tactile et fébrile. La scénographie (due à la danseuse Kayoko Minami) faite de fils élastiques tendus entre visible et invisible, comme le seraient les lignes de perspective d'un tableau, sera elle-même en mouvement. Quant à la musique, de Fabrizio Rota, elle mélangera des sons électroniques préenregistrés et la présence physique du musicien sur scène avec sa basse électrique. Première le 28 février au CC de Berchem.

En 2007 Suzanne Bentley fondait à Bruxelles un groupe d'improvisation **Soloconversations Dance Collective** qui se produit régulièrement dans des festivals, sur scène ou dans l'espace public. Il propose ce trimestre *Evolve* une performance pour trois musiciens et cinq danseurs où tout bouge et se métamorphose en permanence. À travers le corps, les danseurs vont révéler ce changement perma-

nent de la vie dans un processus de création évolutif. Aucune représentation n'est donc identique à l'autre. La chorégraphie, axée sur des principes d'improvisation, est construite sur base de paramètres fixes mais où tout est créé dans l'instant. Avec Susanne Bentley, Agostina D'Allessandro, Domenico Giustino, Anna Iommi et Alexandre Tissot et les musiciens Takis Kalatzis (guitare électrique), Christophe Lagnaux (percussions) et Evgeny Makarov (guitare et composition). Première le 5 mars au Festival de danse d'Ici et d'ailleurs au Centre culturel Jacques Franck à Bruxelles.

La compagnie **Francine De Veylder** se penche depuis quelques années sur les problèmes écologiques et leurs conséquences humaines (*Lights, the ask*, 2010 ; *Terra*, 2011 ; *Van schaduw en wind*, 2012). La nouvelle création *Weerloos woud – ik woud van jou* (« forêt sans défense, je t'aime ») prolonge par la danse un chant d'amour à la nature. La forêt c'est d'abord un poumon. C'est aussi un lieu de solitude, où se retirent les ermites, un lieu de refuge et de cachette (pendant la guerre notamment), enfin un lieu magique et de transformation. 15 danseurs sur scène se feront les interprètes des échos des bois et de quatre chorégraphes : Francine De Veylder, Benny Desmedt, Michael Lazic et Melissa Rondeau. La scénographie mélangera des éléments naturels (branches d'arbre) et technologiques (projection vidéo). Quant à la musique, si elle n'est pas encore totalement fixée à l'heure où nous écrivons ces lignes, elle inclura à l'évidence les *Chants de la Terre* de Malher, des sons de la forêt et de la musique rare de Pygmées, enregistrée par un anthropologue. Première le 8 mars à CC De Werf à Alost.

La figure du monstre semble de plus en plus écartée de notre monde civilisé. Pourtant l'homme moderne, sous ses apparences lisses, en dissimule de terribles. **Karine Ponties**, dans sa nouvelle création *Luciola*, explore cette thématique et part à la recherche du monstre en l'homme. La chorégraphie, portée par les quatre danseurs Ares D'Angelo, Eric Domeneghetty, Shantala Pepe et Vilma Pitri-naite, poussera les limites du corps dans ses zones les plus incertaines et fera surgir l'animal là où on s'y attend le moins. Comme on le sait, les chimères issues des profondeurs de l'imaginaire, se nourrissent plus d'ombres que de pleine lumière. C'est donc dans les replis d'une obscurité mouvante, créée par le scénographe Wilfrid Roche et l'éclairagiste Guillaume Fromentin, que les corps se métamorphoseront. La musique de David Monceau sera à l'image de cette réalité insaisissable qui est celle d'un monde hybride et chaotique, sans logique narrative. Si le thème de la métamorphose est depuis longtemps cher à Karine Ponties, la chorégraphe l'exploitera ici de manière plus crue et radicale. Cependant le mouvement ira aussi chercher le rire dans le terrible et tentera de déterrer la joie enfouie dans les corps troublés. Première le 12 mars aux Briggittines à Bruxelles.

Au fil de soie, la nouvelle création de la Compagnie **Félicette Chazerand** explore toutes les symboliques et les réalités matérielles des mots fil et soie à travers les représentations liées à la célèbre route de la soie - ce fameux itinéraire reliant l'Europe à l'Asie et évoquant de multiples désirs, échanges et obstacles. Qu'est-ce qui nous relie, nous délimite, nous rassemble, nous ressemble ? Comment les relations se tissent, se défont, se rompent, se renouent ? Comment se délimite et se décline un territoire, son propre territoire au fil du temps, au fil des autres ? Autant de pistes de réflexions que le mouvement entend rendre visible, ainsi que la scénographie (de Marco Colabucci) qui utilisera bien sûr le motif du fil pour créer, en suspension, un nouvel espace de liberté. Cet espace sera habité par deux danseurs (Maria Eugenia

Lopez et Jérôme d'Orso) et deux circassiennes, acrobates du fil (Marie-Cerise Bayle et Anna Buhr). La rencontre de la danse et de l'acrobatie sera au cœur de l'écriture chorégraphique. Elle créera tantôt des tensions, tantôt des envolées, tantôt des moments de complicité. Première de ce spectacle aussi à destination des plus jeunes le 13 mars au Théâtre de la Place à Liège.

Le chorégraphe **Koen De Preter** crée *Journey*, un duo sur l'âge et la relation entre générations, en collaboration avec la danseuse d'origine suédoise Alpheia Pouget. L'idée lui en est venue suite à la rencontre avec cette ancienne élève de Birgit Akesson, elle-même élève de Mary Wigman, qui a hérité des méthodes et du style de l'Ausdrucktanz (danse expressionniste) et dont le parcours chorégraphique traverse une grande partie du XXe siècle. « Quand je l'ai rencontrée lors d'un festival dans le sud de la France il y a deux ans, j'ai été bouleversé par son solo. Depuis, sa présence ne m'a plus quitté. Je l'ai invitée en Belgique pour un atelier de recherche sur le mouvement et au fur et à mesure j'ai réalisé que je devais saisir cette chance et prendre le risque de créer avec elle. Combien de fois voit-on une danseuse de son âge donner autant sur scène ? » explique le chorégraphe. Le duo oscillera entre des qualités de mouvements rappelant la danse moderne et un vocabulaire plus contemporain. Quant à la musique elle fera voyager entre le classique et la musique pop suédoise actuelle et des années 60. Première le 28 mars au CC Berchem. • CDP

Ugo Dehaes Girls © Amaury Avermaete

Courant 108 februari - april 2014

Courant is het driemaandelijkse magazine van Vlaams Theater Instituut vzw
Afgiftekantoor Brussel X - v.u. Joris Janssens, Sainctelettesquare 19, 1000 Brussel

BELGIË-
BELGIQUE
PB
BRUSSEL X
1/1336

ALLES KITS?

De plek van kinderen en jongeren in de podiumkunsten

VTi

Steunpunt voor
de podiumkunsten

P 409697

Vlaams Theater Instituut vzw
Saintelettesquare 19, 1000 Brussel
Tel. +32 (0)2 201 09 06
info@vti.be

www.vti.be

Pol Coussement ©Luc Demiddele

DANS.ART

dansworkshop met Ugo Dehaes

Naar aanleiding van **de voorstelling GIRLS**, organiseert het cultuurcentrum Wevelgem samen met Passerelle vzw een **unieke workshop voor meisjes en jongens van 10 tot 14 jaar**. We hadden een gesprek met Pol Coussement, artistiek leider van Passerelle en initiatiefnemer van de workshop. Bij het vallen van de avond ontmoeten we een gepassioneerd man in de Budascoop. Ondanks zijn drukke agenda staat hij ons gul te woord.

© Amaury Avermaete

Wat doen jullie precies bij Passerelle?

We zijn een cultuureducatieve organisatie met als doel **jongeren van 3 tot 30** in contact te brengen met hedendaagse dans in Vlaanderen. We organiseren danssessies en projecten met professionals binnen de artistieke danswereld. We willen zeker niet concurreren met de normale dansscholen, we willen ze eerder aanvullen. We trachten **extra artistieke waarde mee te geven** en dansers kennis te laten maken met **andere vormen van bewegingstaal**.

Dat klinkt niet eenvoudig, werken jullie uitsluitend met jongeren die al een intense dansopleiding achter de rug hebben?

Nee zeker niet. We proberen de jongeren wel uit te dagen. Ze maken kennis met een nieuwe wereld en we laten ze ook zelf input geven, maar het blijft wel laagdrempelig. **Uiteraard is danservaring een pluspunt, maar het is niet noodzakelijk**. We werken even graag met kinderen zonder danservaring, maar met veel durf en goesting. We doen ook projecten voor scholen en zelfs met kleuters.

In Wevelgem organiseren jullie samen met CC Wevelgem een workshop in de aanloop naar de voorstelling GIRLS van Ugo Dehaes, vanwaar precies die voorstelling?

Het begon allemaal met de voorstelling **WOMEN van Ugo Dehaes**. Mijn vrouw en ik zagen die productie eerder toevallig op een dansfestival in Neerpelt in 2011. Uitgangspunt van de voorstelling was om een productie te maken met oudere professionele dansers. Enkele dansers telden nog minder dan veertig lentes, maar er stond ook schoon volk op scène van veertig en vijftig. Stuk voor stuk vrouwen die absolute toppers waren in hun tijd en een sterk karakter hebben. Het was een zeer intense en fysiek belastende voorstelling. Doordat niet alle danseressen meer gewend waren om op dat niveau te dansen, was de lastigheidsgraad ook erg voelbaar voor het publiek. De perfectie die je normaal verwacht van professionele dansers vertoonde barstjes. Dat leverde een ontroerende kwetsbaarheid op bij die anders zo krachtige persoonlijkheden op het podium. We vonden het schitterend.

Vandaar dat jullie twee jaar later ook absoluut het vervolg op die voorstelling wilden zien?

Precies, dat vervolg is dus GIRLS. Net zoals WOMEN is GIRLS een productie van Ugo Dehaes en *fABULEUS*, het gezelschap van Wevelgem naar Dirk De Lathauwer. Het uitgangspunt was hetzelfde, maar deze keer staan er **meisjes tussen 10 en 14 jaar** op het podium. Van de vrouwen uit WOMEN die ietsje te oud zijn, naar de meisjes van GIRLS die ietsje te jong zijn. Ook voor de meisjes is dit een erg zware fysieke inspanning. Opnieuw is er die kwetsbaarheid. Je ziet hun fragiliteit en hoe ze soms worstelen met een volwassen bewegingstaal die eigenlijk nog niet de hunne is. Het heeft iets liefelijks, maar daarnaast zie je ook de jonge vrouw in het meisje naar boven komen. Na de première was de reactie van mijn vrouw meteen: "Het zou toch super zijn moest onze dochter dit kunnen dansen". Zo kregen we het idee om iets met GIRLS te doen. De voorstelling tourde al door Europa, maar speelde nog niet veel in West-Vlaanderen. Tot mijn grote vreugde staat ze dit jaar dus wel in Wevelgem en we grepen die kans met beide handen. **Passerelle brengt professionals en jongeren samen** en met Girls bood zich een uitgelezen kans aan.

Jullie slaagden er zelfs in de choreograaf in hoogst eigen persoon te laten begeleiden?

Ja, bij Passerelle steken we veel tijd in het vinden van de juiste professionals. **We willen docenten die een artistieke meerwaarde geven.** Ik wilde in eerste instantie Natascha Pire voor de workshop. Zij was één van de oorspronkelijke danseressen van WOMEN en is assistent-choreograaf bij GIRLS. Helaas was Natasha niet vrij op dat moment. **Tot mijn grote verbazing stelde Ugo Dehaes echter zelf voor om de workshop te komen doen.** Dat is natuurlijk wel helemaal top. Iemand als Ugo Dehaes is niet minder dan een autoriteit binnen de Belgische danswereld en bovendien een zeer goede lesgever. Het is een zachte, toegankelijke man die met veel inzet les geeft. **Hij werkt op maat van de deelnemers**, houdt rekening met ieders capaciteiten en gaat daar flexibel mee om.

Wat is het uitgangspunt van deze workshop?

Ugo zal tonen hoe hij te werk is gegaan bij het maken van de voorstelling GIRLS. Die methodiek past hij rechtstreeks toe op de deelnemers. Met eenvoudige oefeningen en technieken tracht hij hun blik te verruimen. In deze workshop gaan we bijvoorbeeld werken op **timing**, maar niet op muziek of teltijden. Op een dansschool leer je vaak wanneer je moet invallen of bewegen door mee te tellen op de maat. Ugo Dehaes leert de dansers elkaar aan te voelen door lichaamstaal, geluid, oogcontact... Dat is vaak minder perfect en synchroon, maar het creëert een hele **nieuwe manier van samen bewegen**.

Na de workshop kunnen de deelnemers ook naar de voorstelling kijken?

Ja en dat doen ze ook met hele andere ogen na de workshop. Ze hebben voeling gekregen met het stuk en de choreograaf. Bovendien gaat de workshop door op het podium van CC Guldenberg, precies dezelfde plek waarop de echte voorstelling wordt gedanst. **De voorstelling heeft een erg hoog niveau, maar deelnemers zullen merken dat het niet onbereikbaar is.** Dat het iets is wat ook in hen zit.

//

*Ugo Dehaes leert
de dansers elkaar
aan te voelen door
lichaamstaal, geluid,
oogcontact...*

//

Dans.art: workshop met topchoreograaf Ugo Dehaes

📅 zondag 26 januari en 2 februari 2014
🕒 14u00
🏠 CC Guldenberg
💶 € 20 (2 lessen + de voorstelling inbegrepen)
☎ 056 433 495
@ cultuurcentrum@wevelgem.be
➡ www.ccwevelgem.be

Danservaring is niet vereist, enkel durf en enthousiasme is noodzakelijk.

Voorstelling GIRLS - *fABULEUS* en Ugo Dehaes

📅 zaterdag 8 februari 2014
🕒 20u15
🏠 CC Guldenberg
💶 € 12 / 10
☎ 056 433 495
@ cultuurcentrum@wevelgem.be

In de voorstelling WOMEN (2011) portretteerde choreograaf Ugo Dehaes acht danseressen die volgens het clichébeeld over dans net iets te oud zijn. GIRLS kan je beschouwen als de prequel van WOMEN. Deze keer geen ervaren vrouwen op scène, maar acht meisjes die allemaal nog net iets te jong zijn. Ze bewegen in een speelse choreografie zonder decor, zonder speciale licht effecten en met hun eigen adem als soundtrack.

Organisatie: CC Wevelgem en vzw Passerelle

thank you for
the performance. :)

I do not like
to dance, but i like
to watch people
dancing.

THANK YOU :D

ps. you are talented
and you dance very
well..

